

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

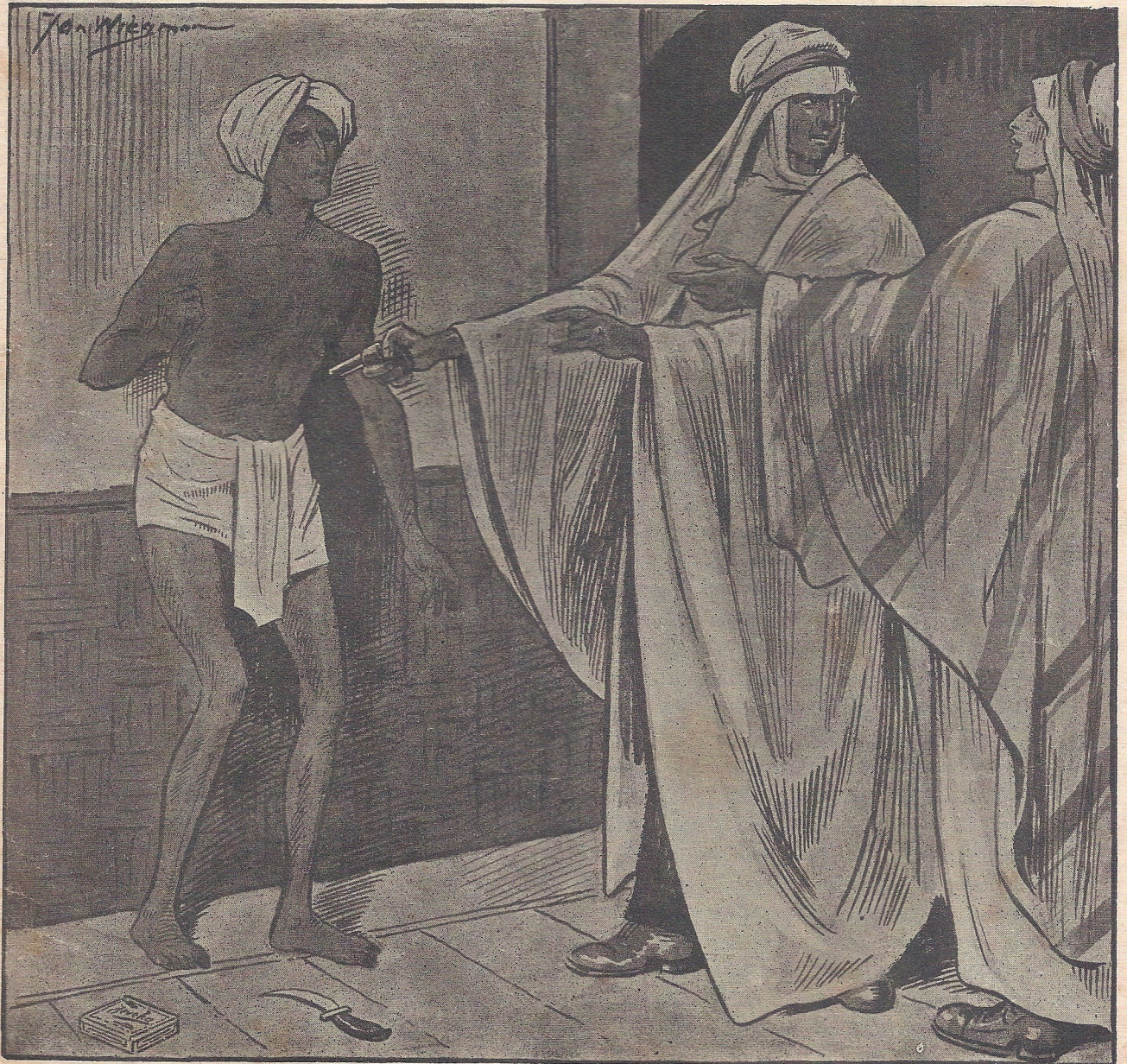
genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 467

DE SCHAT VAN LAHORE

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 3% - AMSTERDAM.

DE SCHAT VAN LAHORE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het bezoek van den Engelschen Kroonprins.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 309
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Sedert eenige dagen was er te Lahore, een van de voornaamste steden in het Noorden van Engelsch-Indië, groote opwinding.

Het was duidelijk te zien, ook aan het uiterlijk van de stad, dat er iets bijzonders op til was.

De voornaamste straten waren met vlaggen versierd, in hoofdzaak met de Union, maar ook met de kleuren der regeerende Indische vorsten, die naar Lahore waren gekomen, om er den zoon van den Koning van Engeland en Keizer van Indië, den toekomstigen heerscher over het geweldige rijk „waarin de zon nimmer ondergaat”, te begroeten.

Want daarom heerschte er zulk een feestelijke stemming in de stad, daarom zag men er zooveel schitterende uniformen en zooveel troepen en politie. Van die troepen waren velen uitsluitend Brit, maar ook waren er talrijke afdeelingen alleen samengesteld uit Sikhs, reusachtige, donkere kerels, gerecruteerd uit dat deel der Inlandsche bevolking, welke in den laatsten tijd het meest trouw waren gebleven aan het Engelsche gezag.

In de Europeesche wijk waren dien dag alle

electrische trams met kleine vlaggen en festoenen versierd.

Het Engelsche Consulaat had een versiering van levend groen en bloemen en zou des avonds geillumineerd worden.

De meeste bedrijven hadden hun personeel vrijaf gegeven en reeds een dag tevoren hadden de spoorwegen, die uit het Zuiden, het Oosten, het Westen en het Noorden te Lahore samen komen duizenden nieuwsgierige vreemdelingen aangevoerd, die getuigen wilden zijn van de intocht en de ontvangst van den Engelschen troonopvolger.

De hotels waren smoorvol en zelfs voor duizend Ropjen had men er geen kamer kunnen krijgen, al ware het onder het dak.

Ten paleize van den Radjah van Punjab, een der voornaamste Vorstendommen in dat deel van het land, hadden zich reeds eenige dagen te voren de vorsten van minderen rang verzameld, die zouden deelnemen aan de plechtige ontvangst en aan de feestelijkheden, die het verblijf van den jongen troonopvolger in de stad, hetwelk acht

dagen zou duren, gepaard zouden gaan.

Op het programma stond een tijgerjacht, de jacht op antilopen met behulp van getemde luipaarden, een olifantenjacht en meer dergelijke uitspanningen.

Men zou daarbij tamelijk diep de wildernis moeten indringen, want in de onmiddellijke omgeving van de hoofdstad zou men zeker geen grof wild meer aantreffen. Verder zouden er feestmaaltijden, ritten door de stad, een vuurwerk en verder de onvermijdelijke officiële bezoeken plaats vinden.

Het spreekt van zelf dat de sport ook niet vergeten was en de Koninklijke Prins zou in persoon deelnemen aan een Polo-match, waaraan vier van de voornaamste Indische Vorstenzonen zouden deelnemen, ontzaglijk rijk en van wier poneys men elkander wonderen verhaalde.

Het was des morgens omstreeks acht uur, toen de troepen, in gala, zich naar het spoorwegstation begaven, waar de Prins om negen uur uit Kasur zou aankomen.

Zijn auto's waren reeds vooruit gezonden en hij zou daarvan gebruik maken, om die gedeelten van het land te bezoeken, waarheen de spoor zijn vangarmen nog niet had uitgestrekt.

Op het groote plein werden dadelijk maatregelen genomen, om het nieuwsgierige publiek, hoofdzakelijk uit Inlanders bestaande, op een behoorlijken afstand te dringen, zoodat er ruimte zou overblijven voor de auto's, die den Prins dadelijk naar het paleis van Nawab Bahadun Khwaja zouden brengen, den Radjah, wiens gast hij gedurende bijna een week zou zijn.

De bereden Sikhs vooral maakten een schitterende vertooning in hun sneeuw witte uniformen, met de glimmend zwarte, tot over de knie reikende kaplaarzen, de witte tulbanden en de gebruide ernstige gezichten, zo goed als allen prijkend met een zorgvuldig gescheiden, gitzwarten kinbaard, terwijl de bovenlip werd overschaduwed door een krijgshaftig opgedraaiden snorrenbaard.

De leden van dit keurcorps waren zonder onderscheid op prachtige schimmels gezeten, met vuurroode schabrakken en hun wapening bestond uit een karabijn, die zij in een langen holster rechts van het zadel droegen en zeer lange, tamelijk sterk gekromde sabels.

Over de borst hadden zij bandeliers van wit leder, over elkander gekruist en bestikt met paartroonhouders.

Het was wellicht niet zeer praktisch, maar schilderachtig was het zeker.

De Sikhs werden aangevoerd door hun eigen rasgenooten, die in hun witte uniformen fonkelden van gouden passementen.

Er behoorden ook een bereden muziekcors bij en het mocht wel een wonder heeten, dat de goed gedresseerde paarden toch niet schichtig werden bij het schetterend geraas van de rinkelbommen, het donderend gebonk van de pauken, en het doordringend geschal van de koperen trompetten.

De menigte wachtte geduldig en kortte zich den tijd met het knabbelen op suikerriet, het kauwen op betelnoot en het kijken naar een goochelaar, die op eenigen afstand, achter het cordon zijn kunsten vertoonde, of naar den slangenbezweerder, die eentonig zijn telkens opnieuw herhalend refréin op zijn lange fluit liet hooren, hurkend voor de groote manden, waaruit de brilslangen dreigend den afschuwelijken kop opstaken.

Maar op eens werd hun aandacht door iets anders getrokken.

De muziek had een oogenblik gezwegen en boven het rumoer van de menigte uit, hoorde men een eigenaardig, zoemend geluid, dat snel naderbij kwam en uit de lucht scheen te komen.

Aller hoofden werden opgeheven en men wees elkander op een kleine, nauw zichtbare stip, die zich met groote snelheid scheen te verplaatsen en die zich zelfs voor het ongewapende oog vrij spoedig deed kennen als een vliegmaschine.

Boven de stad gekomen scheen de machine een oogenblik te aarzelen en op dezelfde plek te blijven, om vervolgens in een groote spiraal te dalen tot op een hoogte van niet meer dan 800 Meter, zoodat thans de vorm duidelijk zichtbaar was.

Het was een eendekker met slechts een schroef, niet zeer groot, met een gesloten kajuit, die onder de vleugels was aangebracht — een van die sportvliegtuigen, zooals er toen reeds tamelijk veel werden vervaardigd, met name in Engeland.

De vliegmaschine scheen echter niet van hout, maar van een of ander metaalsoort gemaakt te zijn, want de grijze oppervlakte glansde zwakjes in het schelle zonlicht.

De bevolking begon te juichen, want zij meende niet anders of dit was een militaire vliegmaschine zooals het Engelsche garnizoen te Lahore er een

drietel bezat, die een groet aan den Kroonprins kwam brengen.

Maar degenen die beter op de hoogte waren wisten wel, dat dit stellig geen militair vliegtuig was.

De drie toestellen, te Lahore gestationeerd, waren alle dubbel dekkers en uitgerust met mitrailleurs, onderstellen met vier wielen en veel grootere draagvlakken, tenēinde ook een grooter draagvermogen te hebben en dus meer bommen te kunnen meevoeren.

Neen, een militair toestel was dit zeker niet, dat zagen de deskundigen onmiddellijk, die niet zonder verwondering naar dit vreemde bezoek keken.

De vliegmaschine vloog eenigen tijd in groote kringen op groote hoogte boven de stad, volgde de spoorlijn, als om den Koninklijken trein tegemoet te vliegen, keerde weder terug — en was toen niet meer alleen.

Want in het blauw was zoeven plotseling een tweede machine komen opdagen — en ditmaal was het een militair toestel.

Het scheen zeer snel te zijn, want het naderde met buitengewonen spoed, op een hoogte van niet meer dan 500 Meter.

Misschien wilde het toestel de kennismaking aanknoopen met den vreemden bezoeker uit de lucht.

Maar de eendekker scheen voor die kennismaking niet zeer veel te gevoelen en maakte rechtsomkeert!

Het toestel steeg pijsnel tot een verbazende hoogte en was reeds uit het gezicht verdwenen voor de Inlanders daar beneden goed en wel wisten wat er eigenlijk geschiedde.

De militaire vliegmaschine vloog op geringe hoogte voorbij, met groote vaart, onder donderend geraas van de twee schroeven en vloog verder in de richting van den eendekker.

Zij scheen hem echter niet meer te kunnen inhalen en hem zelfs uit het oog te hebben verloren, want geen tien minuten later zag men haar reeds weder terugkeeren, om daarna in groote cirkels boven de stad te blijven zweven als een trotsche arend, die zoeven een indinger van zijn nest heeft verjaagd.

Het was onder die bedrijven 9 uur geworden en het schelle geluid van een stoomfluit kondigde de komst van den Koninklijken trein aan, die een oogenblik later het station kwam binnen rollen.

Dof dreunden de saluutschoten, op de citadel afgevuurd en op een kort bevel zetten de muzikanten in en speelden het „God save the King”!

Van het perron klonk het gejubel van de daar verzamelde Europeanen tot op het plein door, waar het dadelijk in allerlei keeltonen werd overgenomen door de Inlandsche bevolking.

Een oogenblik later verscheen de Kroonprins — een rijzige, slanke jongen met een prettig, een beetje verlegen gezicht, in de eenvoudige uniform van Majoor der Infanterie, met slechts enkele versierselen.

Achter hem vertoonde zich zijn adjudant, Sir Lionel Bingham, die wel een hoofd boven hem uitstak en zijn Aide de Camp, graaf Pembroke.

En daar achter was het kleine gevolg zichtbaar, ongeveer acht koppen sterk, 4 Europeanen en 4 Indiërs, deze laatsten allen in het wit, allen met hun tulbanden op, allen met hun met edelgesteenten versierde zwaarden, waarvan de greep zich ter hoogte van de borst bevond. Hij stond daar onbeweeglijk, de hielen aaneengesloten, de vingers van de uitgestrekte rechterhand tegen de klep van zijn militaire pet.

Het gejuich rolde over het plein en overstemde de tonen van het Engelsche volkslied.

Met een ruk, nauwkeurig op tijd, alsof het slechts een was gingen de geweren der Sikhs de hoogte in.

Zoodra het volkslied was uitgespeeld daalde de Kroonprins, links en rechts salueerend, de weinige treden van het station af, om in de gereedstaande auto te stappen, door een Inlandschen chauffeur bestuurd.

Een adjudant nam naast zijn Aide de Camp tegenover hem plaats en dadelijk reed de auto weg, nagestaard door de nieuwsgierigen.

In twee auto's nam het gevolg plaats, daarachter sloten de bereden Sikhs zich aan en de stoet begaf zich op weg naar het paleis van Nawab Bahadun Khawaja, dat een weinig ten Noorden van de stad op een lagen heuvel is gelegen, op ongeveer een Kilometer van de Zuidelijkste punt van het vrij groote meer, dat zich ten Noorden van Lahore bevindt en dat eigenlijk is te beschouwen als een plotselinge verbreding van de rivier Ravi.

De weg naar het paleis is uitstekend onderhouden en de auto's reden er met groote snelheid overheen.

En toen verscheen ten tweede male de geheimzinnige eendekker, die plotseling, niemand

wist van waar, kwam opdagen en de auto naar het paleis van den Sultan scheen te vergezellen, om even plotseling weder te verdwijnen, als zij gekomen was.

Wel cirkelden er thans drie militaire vlieg-machines in de lucht, die waren opgestegen, zoodra de trein in het gezicht kwam, maar geen hunner scheen den eendekker te hebben gezien, of althans lust te gevoelen een nieuwe poging tot kennismaking aan te knoopen.

Na ongeveer 20 minuten rijden stonden de auto's tenslotte stil voor het paleis van den Radjah, een heerlijk bouwwerk uit het begin van de 12de Eeuw, bijna ongeschonden bewaard met zijn breeden, hoogen ringmuur, zijn 4hoek-torens met hun platte daken, zijn kanteelen,

koepels en torens en zijn geweldige toegangspoort, waarvan de twee vleugels ieder door drie man moesten worden geopend.

Rondom het paleis lag een breede, droge sloot en een oude steenen brug leidde naar de toegangspoort, waarvan de deuren wijd geopend waren.

De auto's reden achtereenvolgens de met marmeren platen bevloerde binnenplaats op, om de eeuwenoude fontein heen, die in het midden klaterend opsproot en hielden tenslotte stil voor het lage bordes, hetwelk toegang gaf tot het hoofdgebouw, even als anderen van zware steenblokken opgetrokken en wit gepleisterd.

Prins Albert had zijn bestemming bereikt.

J. v. K. is de Cigaret
bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

Een onaangename verrassing.

De vliegmaschine, welker verschijning de bevolking van Lahore zoozeer verbaasd had, zette na haar bezoek aan de stad en na eenigen tijd met de Koninklijke auto te zijn meegevlogen koers in Noord-Oostelijke richting.

Zij vloog het meer van Ravi in zijn volle lengte over, met een verbijsterende snelheid welke de Lahoranen zeker nog heel wat meer zou hebben verwonderd, scheen toen een oogenblik te aarzelen, hield een weinig links en daalde ten slotte neder op een volkomen verlaten plaats, aan den voet van een reeks lage, dicht begroeide heuvels, die het zooeven genoemde meer aan den Noordzijden insluiten, maar er toch echter ver genoeg vandaan blijven om desnoods aan twintig vliegmachines ruimte te geven er tegelijkertijd te landen.

Zoodra het toestel in het hooge gras tot staan was gekomen, werd het verlaten door een viervoetig wezen — een groote, ruigharige terrier, onmiskenbaar van het zuiverste, Engelsche ras.

Het dier schudde zich eens, holde wat rond, keerde terug en keek toen vol verwachting naar de vliegmaschine op.

Achtereenvolgens stegen drie mannen uit het

toestel, na hun zware pelsen en hun motorkap-pen te hebben afgeworpen.

Het waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur en helper James Henderson, een man van geweldige lichaamskracht, die het met de grootste gemak zou kunnen opnemen tegen „Maciste”.

Raffles, na zijn beenen en armen eens flink te hebben uitgerekt en te hebben gegaapt met het welbehagen van iemand die ongestraft zich aan deze gezonde lichaamsbeweging kan overgeven, riep uit:

— Daar zijn wij er eindelijk!

— Ik kan niet anders zeggen dan dat het mij genoeg doet, Edward! riep Charles Brand, een nog jonge man met een blozend gelaat, dat echter thans door velerlei vermoeienissen een weinig bleek zag, en heldere blauwe oogen.

Als ik je de waarheid mag zeggen, Edward, dan acht ik deze reis van Amerika naar Londen niet bepaald een uitstapje voor ons genoeg! Na te New-York bijna door de politie te zijn gepakt, na op leven en dood te hebben gevochten met de bende van Het Kwade Oog,

eindelijk met je vliegmaschine naar Londen te willen vertrekken en dan achtereenvolgens te worden opgehouden in Alaska, waar wij het te kwaad krijgen met struikroovers en in Thibet, waar een gebrek aan onze machine ons dwingt er langer te verblijven dan ons plan was en ons in handen overlevert van den Dalai-Lama, die ons een kopje kleiner wil maken — je moet het mij niet kwalijk nemen, maar het is eigenlijk wel wat veel voor een enkele week.

— Vond je het vervelend? vroeg Raffles glimlachend.

— Vervelend? Neen, dat kan ik niet zeggen! antwoordde Brand. Over verveling heb ik niet te klagen gehad.

— Dan is alles in de beste orde, mijn waarde! hernam Raffles bedaard. Want alles wel beschouwd is verveling de ergste vijand van den mensch en wanneer hij dien met succes bestrijdt — dan heeft hij niet alleen niet te klagen, maar hij mag zich een gelukkig mensch prijzen. Het is waar — somtijds is er aan die bestrijding een weinig gevaar verbonden...

— Een weinig? Ja, zoo zou men het inderdaad kunnen noemen! hernam Brand.

Kortom, het is een wonder dat ons hoofd nog op onze schouders staat, dat wij niet doorschoten zijn als een zeef, dat ik meer in het bijzonder mijn hals niet heb gebroken en dat jij speciaal niet in de gevangenis te New-York zit!

— Kom, kom Charly — brom niet en pruttel niet! Het is goed dat ik overtuigd ben dat je het niet meent! Wat zou het leven waard zijn, als men niet van tijd tot tijd onverhoeds de kans liep, het te verliezen? Ik wil je eerlijk bekennen dat ik in zulk een week meer en intenser geniet van mijn bestaan dan in een half jaar van rust te Londen. Op de renbaan vind ik geen treinbandieten, in de Windsor club ontmoet ik geen bloeddorstige Chineezers, in mijn loge in de Groote Opera tref ik hoogstens een bevalige ouvreuse aan, maar in ieder geval geen woeste amazone, die mij met haar lasso van mijn paard sleurt!

— Ik weet niet waaraan ik de voorkeur zou geven! zeide Charly peinzend.

— Als mylord het mij veroorlooft — ik houd het op de ouvreuse! liet de zware stem van Henderson zich hooren. Ik houd niet van dames die zoo goed met de lasso kunnen werpen als ik zelf!

— Misschien hebben wij beiden van ons standpunt gelijk, James! hernam Raffles glim-

lachend. Heb je spijt, dat je me op deze reis vergezeld hebt?

— De hemel weet van niet, Mylord! antwoordde de reus haastig. Gij weet zelf ook heel goed, dat ik alleen maar tevreden ben, wanneer ik u kan vergezellen — al zoudt gij tot het einde der aarde gaan.

— Nu, daar zijn wij hier in ieder geval niet ver vandaan, zou ik denken! bromde Charly. Luister eens, Edward — je kunt er van overtuigd zijn, dat ik zelf niet ongevoelig ben voor de bekoorlijkheden van dit avontuurlijke leven — maar je weet niet hoe ik op dit oogenblik snak naar diezelfde renbaan, diezelfde Windsor-Club en diezelfde loge in de Opera, waarover jij je zoeven met eenige minachting hebt uitgelaten!

— Heb nog slechts een paar dagen geduld, waarde Brand en mijn vliegmaschine, onze trouwe „Duivel der Lucht“, zal ons met een snelheid 8 maal grooter dan die van een expresse trein, naar je geliefd Londen hebben teruggebracht! hernam Raffles lachend. Geloof je echter, dat het daar zooveel veiliger is dan hier in de Jungo? Denk je niet, dat je daar ook de kans loopt, bij deze of gene inbraak te worden gevat?

— Dat is mij bekend! Maar ik geef er de voorkeur aan, in een Engelsche gevangenis te leven, dan dood te zijn in een Thibetaansche wildernis.

— Dat meen je niet, Brand, je kunt het niet meenen! riep Raffles hoofdschuddend. Je bent eenvoudig weer in de contramine, dat is alles! Maar kort en goed, wij zijn nu op weg naar Londen en zoodra ik, zooals mijn plan was, mij heb overtuigd dat alles in orde is met mijn schatkamer hier in de onmiddellijke nabijheid, aanvaarden wij de terugreis naar Londen, waar wij, als alles goed gaat, over 3 dagen kunnen zijn aangekomen, tenminste wanneer wij dag en nacht doorvliegen. Juist daarom heb ik den grooten omweg gemaakt van New York naar Londen! Ik had binnen tien uur den Oceaan over kunnen steken en ik moet je zeggen dat ik er volstrekt geen spijt over gevoel het niet te hebben gedaan.

— Een kwestie van appreciatie! hernam Brand. Waarom heb je eigenlijk boven Lahore gevlogen?

— Omdat ik mij eens wilde overtuigen, wat die ongewone drukte en die vlaggen beteekenden. Ik weet het nu en ik had het al eerder kunnen weten, de Engelsche Kroonprins werd

verwacht. En nu zullen wij niet langer wachten, maar eens op onderzoek uitgaan!

— Wonen er geen menschen in deze streek?

— De bevolking is hier zeer dun gezaaid. Ik wil er aan toevoegen dat het niet zoo verwonderlijk is, want wij zijn hier in het gebied van de wildernis, de Jungo en de grond is hier ook niet zeer vruchtbaar.

— Maar dan is het zeer wel mogelijk, Edward, dat je nog ruimschoots aanleiding tot blijdschap krijgt.

— Hozoo?

— Wel, wij zullen nog wel eenige avontuurlijke tijgers, brilslangen en ander ongedierte ontmoeten. O, vervelend was het reisje niet, dat stem ik volmondig toe.

— Zijn hier werkelijk tijgers, Mylord? vroeg Henderson weder.

— Tamelijk veel, Henderson! antwoordde Raffles met een schuinsehen blik op Brand. Wij zijn hier minstens vier uren loopens van Lahore af, aan den zoom van de wildernis en in de eindelooze bosschen die zich in den omtrek uitstrekken naar den kant van Bazala en Ragar krioelt het van tijgers, ondanks de hooge premie, welke de regeering op het dooden van deze dieren stelt. En daaronder zijn heel wat zoogenaamde „Man-Eaters”, dat zijn tijgers, James, die reeds eenmaal menschenbloed geproefd hebben en die daardoor veel meer te duchten zijn dan hun natuurgenoeten, want die vluchten somtijds bij het zien van den mensch, terwijl de „Man-Eater” zich aanstonds verwoed op hem werpt, zonder vrees en geleid door zijn bloed-dorst.

— Wel, dat ziet er goed uit! meende Brand. En waar is die schuilplaats, waar je je goud hebt verborgen?

— Ongeveer in het midden van de wildernis, Charly! antwoordde Raffles koeltjes. Ik heb dat natuurlijk met opzet gedaan, om mijn schatkamer des te veiliger bewaard te weten.

— Prachtig! En denk je dat de tijgers jouw bezit-rechten zullen ontzien en ook je eigen persoon?

— Ik betwijfel het! Maar een goede buks is de beste repliek op een onaangename bejegening van hun kant.

— Hoe groot is ongeveer de waarde van wat je in die schuilplaats hebt bijeengebracht?

— Ik schat het op een totaal van 95 duizend pond!

— Dat is een zeer groot bedrag! Waaruit bestaat die schat?

— Gemunt en ongemunt goud — maar hoofdzakelijk diamanten sieraden, losse diamanten, robijnen en safieren, benevens een doosje met zeer kostbare, zwarte parelen. Je zult het trouwens aanstonds zelf zien — wanneer het ontzag voor de bewoners der wildernis je tenminste niet afkeerig maakt van een tocht naar mijn schatkamer.

Charly boog het hoofd en zelde:

— Ik heb mij een beetje dwaas aangesteld — ik erken het! Toch weet je wel dat ik niet laf ben! Maar moet er niemand bij de vliegmaschine achterblijven?

— Dat is volstrekt overbodig! Wij zijn hier op een plek, die uiterst moeilijk toegankelijk is, anders dan van de lucht uit, aan alle kanten omgeven door steile rotsen, die buitengewoon moeilijk zijn te beklimmen.

— Wil je mij dan eens zeggen hoe wij er zelf af en weer opkomen?

— Wij gaan er niet af — dit rotsplateau is zeer uitgestrekt. Wij blijven op dit rotsplateau, dat voor een groot deel met bosschen beplant is en dat daarginds, zooals je ziet, met heuvels is bedekt, die nog hooger oprijzen. Ik heb hier wel eens menschelijke wezens gezien, maar die zullen mijn vliegmaschine, verondersteld dat zij er weer zijn, zeker niet beschadigen. Het hol is trouwens nauwelijks tien minuten hier vandaan. En het is ook beter dat wij bij elkander blijven. Wij hebben een zeer goede bewaker aan Busto, die dadelijk acht zal geven zoodra hij onraad ruikt.

Een oogenblik later hadden de drie reizigers hun geweren uit de vliegmaschine genomen, hun revolver in den holster laten glijden en een breed mes in hun gordel gestoken.

Zij voorzagen zich van patronen en daarop kreeg Busto, den ruigharigen terrier, bevel om de machine te bewaken.

De hond ging aanstonds tusschen de beide wielen van het onderstel liggen en volgde het drietal met den kop tusschen de voorpooten met een blik, als begreep hij volkomen wat er van hem verlangd werd.

En Raffles kon er nu zeker van zijn dat niemand, geen mensch en geen dier het toestel zou kunnen naderen of de hond zou hem door luid geblaf waarschuwen.

Wat Charly betreft — hij wierp den hond

een blik vol dankbaarheid toe, want het schoot hem te binnen, hoe dikwijls het schrandere dier in de laatste weken diensten had bewezen, aan Raffles zoowel als aan hem zelf, welke men van een mensch nauwelijks had kunnen verwachten.

De drie mannen staken nu het rotsplateau in de breedte over.

Spoedig hadden zij den voet bereikt van de dichtbegroeide heuvels en Raffles zocht eenigen tijd rond, tot hij een soort voetpad gevonden had, door de natuur gevormd en dat zich langs de helling van een der minst steile heuvels naar boven kronkelde.

De plantengroei was hier van een schier uitbundige weelderigheid.

Het scheen alsof de boomen en de planten elkander trachtten te verdringen van de plaats welke de natuur hun had aangewezen.

Manshooge struiken, waaraan bloedroode, zeer groote bloemen in dikke trossen groeiden, die een bedwelmende geur verspreidden, versperden den weg en schenen een soort wal te vormen, een borstwering voor de eeuwenoude apenbrood-boomen, van welker takken, geweldig in omvang, lianen afhingen, die zich verwarden en een gordijn vormden, dat wel ondoordringbaar leek te zijn en waar de bijl van Henderson nu en dan haar werk moest verrichten.

De knoestige wortels van deze ontzaglijke boomen hadden het aanschijn van monsterachtige groote slangen, die over het pad kronkelden.

Dan waren er de tamarinde-boomen en de aloës, de geheele overdadige Flora van de Tropen, een overdaad van kleur en van groeikracht.

De geur van sommigen dier bloedroode bloemen was zoo doordringend, dat zij een lichte duizeling veroorzaakten en toen Henderson, de nieuwsgierige, er Raffles na vroeg, zeide deze:

— Deze bloemen behooren tot een vergiftige soort, Henderson. Er zijn er, die in de moerassige dalen bloeien, een weinig minder bloedig rood dan deze, die een zoo bedwelmende geur verspreiden dat zij den dood veroorzaken, als men die geur eenigen tijd achter elkander inademt.

Maar de drie mannen gingen onvermoeid verder, steeds stijgend en zoo nu en dan zich omwendend, om te trachten door het dichte gebladerte heen nog een glimp van de vliegmaschine op te vangen, welke zij onder bewaking van Busto hadden moeten achterlaten.

Het pad verbreedde zich, de helling werd een weinig steiler en de zware boomen, die vele

tienallen vierkante meters noodig hadden om er hun dikke wortels in te begraven, werden spaarzamer en maakten plaats voor lager struikgewas, dat echter moeilijk genoeg te doórdringen was.

En op een kleine open plek trad hun het eerste gevaar tegemoet — of liever het kroop! Het deed zich voor in den vorm van een slang, niet langer dan een Meter, smaragdgroen gekleurd, met een fel groene zigzaglijn over den rug en een kleinen, driehoekigen kop, die wel eenigszins den vorm had van een grooten diamant met een klein aantal facetten, waaraan de slang zijn naam van diamantslang te danken heeft.

Raffles, die het reptiel het eerst zag, slaakte een waarschuwingskreet, maar reeds had het dier zich met een bliksemsnelle beweging vooruit geworpen en beet met felle woede in de dikke lederen beenkap van Henderson.

Zoo fel was de beet, dat het reptiel zich niet dadelijk kon bevrijden en met een enkelen houw van zijn kleine bijl had Henderson zelf het den kop van den romp gescheiden, waarop hij met een gebaar van afschuw den kop van de slang afschudde.

— Zeker een gevaarlijk soort mylord? vroeg hij toen, een weinig bleek, maar anders volkomen kalm.

— De beet van de diamantslang heeft onherroepelijk binnen weinig seconden den dood ten gevolge, Henderson! antwoordde Raffles, die zelf verbleekt was. Het is een groot geluk dat zij zelden of nooit hooger bijten dan den enkel van den mensch en men zich dus tegen hun beet kan beschermen door het dragen van dikke beenkappen, zooals wij. Zij houden zich ook nooit op boomen op, maar blijven steeds op den grond.

— Zouden wij meer van dat gespuis tegen komen, mylord? wilde Henderson weten.

— Voorloopig niet! De slang is geen gezellig dier en als men er een heeft gevonden, kan men zeker wel een half uur verder gaan zonder een tweede te ontmoeten. Er zijn er hier echter nog veel te veel en ieder jaar sterven er ongeveer 450000 Inlanders, die immers altijd met bloote voeten loopen, aan den beet van deze vreeselijke dieren. Behalve de diamantslang treft men hier nog de bekende Brilslangen, Moerasadders, ratelslangen en Cobra's aan, allen even vergiftigd, ofschoon niet in dezelfde mate als dit monster hier, waarvan het lichaam

nu nog stuiptrekt. Verder zijn er hier ook Pythons en Boa-Constrictors — zeer veel grooter en toch minder te duchten, ondanks hun geweldige kracht, want zij zijn niet vergiftigd. Zij vallen den mensch ook alleen maar aan, wanneer zij zich bedreigd wanen.

— Helpen beenkappen er tegen, mylord?

— Ik vrees van niet, James! antwoordde Raffles glimlachend. Zij bevinden zich meestal op rotsen of boomen, grijpen den mensch bij den schouder en kronkelen zich dan bliksemsnel om hem heen, teneinde hem langzaam in hun verstikkende omhelzing te smoren.

— Zouden zij het mij ook kunnen doen, mylord? hernam de reus, terwijl hij zijn geweldige borst opzette.

— Ik denk dat alleen de grootste exemplaren het kunnen, James, en dan nog met heel wat moeite — maar tenslotte zou je er als je ongewapend was, toch aan moeten gelooven, want de kracht van de reuzenslang is ongelooflijk groot en men kent voorbeelden, dat zij zelfs de ribben van een zebu indrukten.

— En daarna mylord? Aten zij die zebu op?

— Neen Henderson! Wat je daaromtrent hebt kunnen lezen berust op bakerpraatjes. Zeer groote slangen zijn in staat een aardvarken of een niet al te groot schaap te verzwelgen — maar jij kunt volkomen gerust zijn, wat dat betreft!

De reus scheen tevreden gesteld en men ging verder, maar niet dan nadat Charly in eenige krachtige bewoordingen zijn misnoegen had geuit over de dierlijke bewoners van de Indische wildernis.

Een eind verder hield Raffles stil en liet den blik onderzoekend om zich heen dwalen.

Toen bukte hij zich, raapte iets van den grond op en schudde het hoofd.

Charly Brand meende een lichte wolk over zijn gelaat te zien trekken.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg hij.

— Een lapje goed! antwoordde Raffles bedaard. Waarschijnlijk afkomstig van een hoofddoek.

— De vondst schijnt je onaangenaam te treffen?

— In ieder geval zou ik liever met de wetenschap zijn omgegaan, dat ik de eenige was, die hier tot dusverre den voet had gezet! antwoordde Raffles. Laten wij maar verder gaan. Wij hebben ons doel bijna bereikt.

Nog een veertigtal passen en Raffles stond opnieuw stil, thans voor een bijna loodrecht oprijzenden rotswand van meer dan 10 meter hoog, aan den voet verborgen door dicht struikgewas.

Op het oogenblik dat Raffles er in wilde doordringen, maakte hij een beweging van verrassing en ontsteltenis, zoodat Charly vroeg:

— Wat is er? Waarom schrik je?

— Hier zijn menschen geweest! Nog pas zeer kort geleden! Het is nog duidelijk te zien, hoe de struiken zijn uiteengerukt en het hooge gras heeft zelfs zijn oorspronkelijken stand nog niet hernomen, waar het werd neergedrukt! Maar kom laten wij ons haasten!

En hij drong het struikgewas binnen, zijn kleine bijl in de hand en op den voet gevolgd door zijn beide metgezellen. Hij moest nu met kracht een groote struik terzijde duwen, die een nauwe spleet in den rotswand verborg, niet veel breeder dan een halve meter en ongeveer een meter hoog.

— Blijf maar even wachten, Henderson! riep Raffles. Ik betwijfel of jij hier wel gemakkelijk door kunt! Wij komen dadelijk terug. Kom mede, Brand!

Hij wierp zich voorover en kroop zoo snel hij kon door de nauwe opening, die zich echter spoedig verwijdde, zoodat hij overeind kon gaan staan.

Hij had zijn zaklantaarn ontstoken en Charly zag dat zijn gelaat bleek en een weinig vertrokken was.

De twee mannen bevonden zich in een soort gang, die al spoedig zich aanzienlijk verbreedde en overging in een rotshol, in het binnenste van den heuvel uitgespaard, waarschijnlijk door een of andere vulcanische werking.

Raffles ging haastig naar den tegenovergestelden wand van dit hol, knielde neder en slaakte een kreet van woede en teleurstelling.

Charly trad haastig naderbij en vroeg ongerust:

— Wat is er, Edward?

— Wat er is? riep Raffles uit, terwijl hij met de hand wees naar een holte in den grond, waarnaast een met aarde overdekte, platte steen lag....

— Er is, dat mijn schat gestolen is!

Hoofdstuk III.

Raffles laat het er niet bij.

Het was nu de beurt van Brand om een luidden kreet te slaken.

Hij bukte zich en keek in een gat, niet dieper dan een meter, ongeveer even breed en dat afgedekt was geweest met een platten steen, welke Raffles zorgvuldig met aarde overdekt had, dezelfde fijne aarde die den grond overal met een tamelijk dikke laag bedekte.

— Hier had ik de kist met het goud en de juweelen ingeplaatst en alles is weg! hernam Raffles op driftigen toon.

Hij stond op en Charly, die naar hem opzag, nam een uitdrukking van vastberadenheid op zijn gelaat waar, die hem weinig goeds voorspelde betreffende zijn verblijf in Indië.

— Dat zullen zij mij betaald zetten! riep Raffles uit, terwijl hij de gebalde vuist naar de geplunderde schatkamer schudde.

— Wil je zeggen, dat je van plan bent, de dief of de dieven op te sporen?

— Wat dacht je anders? Denk je dat ik het er bij zal laten? Geloof je dat ik mij ongestraft voor een waarde van 95 duizend pond laat ontstelen?

— Maar Edward, dat is immers dwaasheid. Men zal je bespied hebben en het is misschien al jaren geleden, dat jij hier iets gebracht hebt!

— Nonsens! Ik zeide je toch reeds, dat hier pas zeer onlangs, misschien wel gisteren, in ieder geval niet langer dan een week week geleden, menschen zijn geweest! De takken waren met geweld uiteengeduwed en gebroken, het gras was plat getreden! Het stukje van den hoofddoek, dat ik gevonden heb is nog in het geheel niet besmeurd, het kan daar zeker niet langer dan eenige dagen gelegen hebben. Neen, de dief heeft dit hol louter door toeval ontdekt, misschien wel bij de achtervolging van een klein stuk wild, dat van mijn schatkamer zijn woning had gemaakt!

— Maar de dief is misschien al ver met den buit.

— Hij kan niet zoover zijn of ik zal hem weten te achterhalen! hernam Raffles met open geklemde tanden.

— Je blijft dus bij je plan?

— Maar zie je mij dan voor een zuigeling of een sukkel aan? Wat zou jij doen, indien men jou op deze wijze bestolen had? Maakt het dan in het geheel geen indruk op je, dat men mij voor zulk een groot bedrag heeft bestolen?

— Dat weet je wel beter, Edward! antwoordde Charly op een toon van verwijt. Ik ben alleen van oordeel, dat het volkomen nutteloos zou zijn, te willen trachten, den dief te vinden in een stad als Lahore — verondersteld dat hij zich daar bevindt — met zijn tienduizenden inwoners! Je kunt bezwaarlijk de politie in den arm nemen, dat zul je mij toch moeten toegeven!

— De politie kan naar de maan loopen! hernam Raffles kortaf. Ik zal het wel zonder haar klaarspelen! En al zou ik hier maanden moeten blijven — ik zal mij schadeloos weten te stellen! Kom mede!

Na nog eenige oogenblikken in het hol te hebben rondgelicht met zijn lantaarn, in de hoop dat hij misschien nog iets zou kunnen ontdekken, verliet Raffles, door Charly gevolgd, het hol weder.

Henderson, die nog op dezelfde plaats stond, vroeg dadelijk:

— Alles zeker in de beste orde, Mylord?

— Slechts betrekkelijk, Henderson — heel betrekkelijk! antwoordde Raffles lakoniek. Alles is tot de laatste ropij gestolen!

Henderson slaakte een van die echt Londensche vloeken, waarvan hij het geheim scheen te bezitten en die soms de vrucht waren van zijn eigen vindingrijkheid op dat gebied, en liet er dadelijk op volgen:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, dat ontshoot mij! Wij gaan toch zeker de dieven achterna? Gij zult het er toch niet bij laten?

Raffles wierp Charly een veelbeteekenenden blik toe, die den jongen man even het hoofd deed afwenden, en antwoordde toen:

— Natuurlijk niet, Henderson! Wij zullen niet rusten voor wij de kerels of den kerel hebben opgespoord — of althans mijn diamanten en mijn goud! Want eerlijk gezegd — om wraak te nemen op een Inlander, een Hindoe — dat is niet bijzonder eervol. Maar Inlander of blanke —

als hij den buit nog heeft, zal hij hem mij moeten afstaan, dat zweer ik!

— Dat is te zeggen, nadat wij hem zullen gevonden hebben! liet Brand zich hooren.

— Een zeer juiste opmerking! Maar om hem te vinden helpt het niets, of wij hier babbelen als oude heeren in een koffiehuis! Vooruit, vrienden — wij gaan dadelijk aan het werk!

— Waar laten wij de vliegmachine? vroeg Brand.

Raffles dacht even na en gaf toen ten antwoord:

— Ik denk dat wij het verstandigst zullen doen, ons voor eenvoudige toeristen uit te geven. Het is misschien wel een weinig gevaarlijk, omdat wij zoo hard zijn weggevoeren voor de militaire machine — maar ik moet mijn vliegtuig bij de hand kunnen houden en daarom zal ik verlof vragen, het in een der loodsens van het militaire vliegveld onder dak te mogen brengen.

— En als men dat weigert?

— Dan zijn er hier in de buurt nog wel landbouwers, die een schuur bezitten, groot genoeg om er de vliegmachine, van de beide draagvlakken ontdaan, te kunnen onderbrengen! Het zal dan alleen wat moeilijker te bereiken zijn, zooals vanzelf spreekt. Op weg!

Zoo snel zij konden aanvaardden de drie mannen den terugweg en eenige minuten later kregen zij de vliegmachine weder in het oog.

Busto lag nog altijd juist op dezelfde plek, met den kop gewend naar de richting waar hij zijn meester had zien verdwijnen.

Snel gingen de mannen er op toe, zonder dat er veel gesproken werd.

En Busto stond pas op, toen Raffles hem bij zich riep, om hem voor zijn trouwe plichtsvulling te streelen.

Raffles beklom de vliegmachine, zocht even in een kleine bliken trommel, nam er een juchtlederen portefeuille uit en overtuigde zich, dat zich daarin alle papieren bevonden, die hem zouden legitimeeren als graaf Palmhurst, Charly Brand als zijn secretaris Burns en Henderson als den chauffeur en bediende Hudson.

Met deze passen, zoo redeneerde Raffles, moest het hem niet moeilijk vallen, van de militaire autoriteiten verlof te krijgen, zijn toestel op het vliegveld te stallen.

De drie mannen begaven zich aan boord, Raffles nam achter het stuurwiel plaats, en met een snelheid, die niet meer bedroeg dan omstreeks

150 kilometer, vloog hij naar Lahore terug en had spoedig het vliegveld ontdekt, kenbaar aan eenige hooge masten, met groote, wit en rood geschilderde ballen van riet bekrond.

Hij was nauwelijks neergestreken, of er kwamen eenige soldaten van de Luchtvaart toesnellen, aan wie Raffles verzocht, hem bij den commandant te brengen.

Zijn beide metgezellen bleven zijn terugkomst afwachten en reeds een kwartier later kwam Raffles glimlachend aan met de mededeeling, dat alles in orde was en dat hij de machine mocht plaatsen in een kleine, ongebruikte loods.

Het toestel bleek er juist in te passen en Raffles wreef zich verheugd de handen en zeide:

— Tot dusverre loopt het voortreffelijk!

— Ongetwijfeld — en als het met de hoofdzakelijk juist zoo gaat, kun je tevreden zijn! zeide Charly lakoniek.

Nu was het zaak een hotel te vinden — en Raffles zou spoedig genoeg tot zijn nadeel zien wat het beteekende, wanneer in een tamelijk groote, Engelsch Indische stad een kroonprins op bezoek is.

Bijna den geheelen dag ging heen met het zoeken naar een hotel in de Europeesche wijk en in de voorstad Anarkalli.

En reeds dacht Raffles dat hij zich tot dezen of genen Inlander zou moeten wenden, toen hij bij een Engelschman, die in Donaldtown in het Europeesche kwartier een soort pension hield, nog een kamer vond, benevens een klein hokje op den zolder, dat uitstekend voor zijn doel geschikt was.

Raffles had zich al deze moeite kunnen besparen, wanneer hij het voorstel had aangenomen van een Engelschen vlieger-officier, die hem een kamer had aangeboden in het militaire clubgebouw, maar hij had dit onder een voorwendsel afgeslagen, uit vrees, dat hij dan niet vrij genoeg zou zijn in zijn handelingen.

Dit gewichtige punt was tenslotte afgehandeld — en toen was het ongeveer zeven uur in den avond.

De weinige bagage, welke Raffles uit de laatste stormachtige weken had kunnen redden werd door Henderson uit de kajuit van de vliegmachine overgebracht naar het pension van Mister Herryman, den pensionhouder.

Een half uur later waren de drie mannen geïnstalleerd, Raffles en Charly in het kleine vertrek op de tweede verdieping, Henderson in zijn

zolderhokje, waar hij al dadelijk het hoogste lied uitzong, want Henderson was nu eenmaal een onverbeterlijke optimist, die heel spoedig tevreden was.

Een goed ding had de kamer van Raffles — en dat was dat zij uitkwam op een dwarsgang, voerende naar een houten achtertrap, vanwaar men een binnenplaats kon bereiken, die verschillende uitgangen had op eenige stegen en smalle straten.

Het zou dus gemakkelijk vallen, het huis te verlaten, zonder dat de Inlandsche portier van het pension, die in de vestibule de wacht hield, er iets van zou bemerken.

Toen de twee vrienden zich gereed maakten, om in de kleine eetzaal van het pension den avondmaaltijd te nuttigen, legde Charly zijn hand op den arm van Raffles en vroeg:

— Je blijft bij je plan, Edward?

— Ja, Charly! Ik vind dat het wel de moeite waard is, om te pogen, mijn bezit terug te krijgen — al erken ik dat ik zelf dat bezit eenige jaren geleden hier in deze zelfde stad en elders verworven heb op een wijze, die mij zeer waarschijnlijk met den strafrechter in aanraking zou brengen als men het zou ontdekken.

— Iets dergelijks wilde ik opmerken, Edward. Houdt je er wel goed rekening mee, dat je je aan groot gevaar blootstelt, door naar den dief van die juweelen te zoeken? Men kent hier natuurlijk nog zeer goed de geschiedenis van die diefstallen en men zal zich afvragen, met welk recht jij den man achtervolgt, die gestolen diamanten op zijn beurt steelt. Je zult zeggen dat je je voor een detective kunt uitgeven en ik erken dat dit mogelijk is — of zou zijn, wanneer je hier slechts beschikte over de noodige vermommingen.

— Dat doe ik, Charly — tenminste wanneer mij ook die niet zijn ontstolen, wat ik betwijfel! antwoordde Raffles bedaard. Vlak bij Lahore was een van mijn bergplaatsen van hetgeen ik aan goud en edelgesteenten had buit gemaakt. En het is tevens een van de 24 groote steden, over de geheele aarde verspreid, waar ik een goeden voorraad kleederen, baarden en pruiken, grimeerbenodigdheden en andere bij mijn beroep behoorende voorwerpen bewaar.

— Dat wist ik niet! zeide Charly. En ik meende nog al alles te weten! Ik ken je bergplaatsen te Parijs, te Berlijn en te Weenen, zelfs die te Madrid en te Moskou, die allen nog

steeds ongeschonden zijn — maar deze bergplaats ken ik niet! Waar is zij?

— In de Inlanderswijk, Charly. Er woont daar ergens een oude vrouw, zoo oud dat haar leeftijd nauwelijks valt vast te stellen, zeker wel honderd jaar, misschien nog ouder, die mij met blinde toegenegenheid aanhangt. Lange jaren geleden heb ik haar eens van een zekeren dood kunnen redden, toen zij door een slang gebeten werd, door zoo snel ik kon de wonde uit te zuigen en die vervolgens uit te branden met den helschen steen, dien ik toevallig in mijn instrumententasch had. Zij heeft dat nooit vergeten en ik van mijn kant heb nimmer nagelaten het oudje op te zoeken, wanneer ik in Lahore kom. In haar woning is alles wat ik noodig heb verborgen — en goed verborgen ook, dat verzeker ik je.

— En wanneer die oude vrouw gestorven is?

— Dan zal mijn bezit daar toch nog altijd verborgen zijn!

— Maar wanneer haar huis door anderen wordt bewoond?

— Dan zal ik die anderen een goede belooning geven om de houten kist met mijn vermommingen weg te mogen halen, na hen van te voren te hebben overtuigd dat er geen schatten inzitten. Maar ik weet zeker dat ik er geen vreemden in zal vinden, want in dat huis woonden vier geslachten — een dochter, twee kleinzoons, een achterkleinzoon met zijn vrouw en het kindje daarvan in het huis dat ik bedoel. Wij zullen er vanavond aanstonds heen gaan!

— En hoe weet zij dat jij de persoon bent, aan wien die kist toebehoort?

— Heel eenvoudig — in de geheime bergplaats van de vliegmaschine bevindt zich onder de sleutels die daar liggen ook steeds de sleutel die past op de goed verborgen deur van het kleine berghok! Het is een zeer eigenaardig gevormd koperen voorwerp, door een der kleinzoons van het oudje zelf gesmeed. Ik heb hem bij mij. En nu aan tafel, ik heb trek!

De twee vrienden daalden de trap af en traden de kleine, eenvoudige eetzaal binnen, waar reeds bijna alle tafeltjes bezet waren.

Raffles en Charly vonden echter nog een plaatsje dicht bij een der ramen, vanwaar zij een tamelijk goed gezicht hadden op een deel van het plein, waarover zich hoofdzakelijk Engelschen, beambten, officieren, handelaars,

winkeliers, met hun vrouwen en dochters bewogen.

Men zag hier slechts weinig Inlanders, want die bleven liever in hun eigen wijken.

Henderson zou niet verschijnen.

Zoodra Raffles den naam van graaf Palmhurst weder aannam, werd Henderson dadelijk de nederige chauffeur weder, die het niet zou wagen, aan dezelfde tafel als zijn meester plaats te nemen, maar die naar het bediendenvertrek liep, om daar met het personeel des huizes te spijzen.

En van dit oogenblik af spraken Raffles en Charly niet verder over de zaak, die thans al hun aandacht in beslag nam.

Het diner was vrij goed en toen het beëindigd was ging Charly Henderson waarschuwen, want men zou zich gezamenlijk naar de Inlandsche wijk begeven, waar het na het vallen van de duisternis niet al te veilig meer was.

Het was reeds eenige malen voorgekomen, dat een blanke, die er zich tegen het vallen van den nacht in waagde, verraderlijk overhoop werd gestoken door een sluipmoordenaar.

Het kleine elektrische trammetje, op smalspoor berekend, bracht hen tot aan de grens van het Inboorlingenkwartier.

Daar gekomen stapten zij uit en Raffles trad nu als gids op.

De Gentleman-Inbreker had een buitengewoon sterk ontwikkeld geheugen voor de plaatselijke gesteldheid van alle steden welke hij had bezocht en hij stond dan ook nergens stil, behoeftte niemand den weg te vragen, maar liep haastig verder.

De duisternis was reeds gevallen en meer-malen zag een paar boosaardig flinkerende oogen het drietal na.

En Henderson, die eenmaal een van die bliken opving, moest zijn zware vuisten in zijn zakken ballen om „den brutalen rekel” niet onmiddellijk neer te slaan.

Door een waar doolhof van nauwe sloppen, waar het zonlicht zelfs midden op den dag ternauwernood scheen te kunnen doordringen, bereikten zij tenslotte een soort winkelstraat, met een groot aantal uitstallingen aan weerszijden, waar shawls, fraai gedreven koperwerk, dolken, maar ook allerlei goedkoope katoenen stoffen uit Birmingham, Duitsche bazarprullen en andere waardelooze rommel te koop was, niet te vergelijken met de juweeltjes van Inlandsche Kunstnijverheid.

Voor een van die winkels, waar uitsluitend koperwerk scheen te worden verkocht, stond Raffles stil.

Een jonge vrouw, donkerbruin van huid, met gitzwarte oogen, glad achterover gekamd haar, dat in een wrong in den nek hing, groote gouden ringen in de ooren en met tot de ellebogen ontbloote armen, was juist bezig de voorwerpen van de plank, die tot uitstalkast diende, weg te nemen, om vervolgens de ruiten te sluiten.

Ofschoon het duister was, scheen zij, toen zij even opkeek, Raffles dadelijk te herkennen, want zij slaakte een zachten kreet, die diep uit haar keel scheen te komen en eensklaps bukte zij zich en kuste, tot verbazing van Charly, in bijna geknielde houding de hand van Raffles, die haar vriendelijk weder ophief en vroeg:

— Is je overgrootmoeder nog in leven, Mirjam?

— Ja, Sahib! antwoordde de jonge vrouw. Zij leeft, Brahma is haar genadig! Treedt binnen, gij en uwe vrienden!

De drie mannen gingen binnen en Henderson moest zich diep bukken om onder de smalle en lage deuropening te kunnen heengaan.

Zij bevonden zich nu in een klein vertrek, een soort winkel, zonder toonbank evenwel, maar met drie of vier fraai bewerkte, kleine tafels, waarop het koperwerk kon worden getoond en die verlicht werd door een olielamp, eveneens zeer kunstig uit koper gedreven.

Mirjam sloeg een gordijn terzijde en zeide in de taal van haar land:

— Grootmoeder, hier is de Sahib!

Raffles trad snel op een uit sandelhout gesneden stoel toe, waarvoor verzamelaars een fortuin zouden hebben gegeven en waarin een oude vrouw gezeten was, waarnaar Charly met de grootste verwondering keek.

Haar gelaat was als geel geworden perkament, doorploegd met duizenden rimpeltjes en het leek versteend te zijn, want niet de minste spier bewoog, toen zij langzaam de hand naar Raffles ophief, die hij haastig greep.

En een zeer vreemd contrast met dit doode gelaat vormde de nog schitterende, groote zwarte oogen, die nog altijd den glans van de jeugd hadden behouden bij een vrouw, die op dat tijdstip de 110 jaar reeds gepasseerd was!

En in die zwarte oogen lag zooveel innige dankbaarheid, ja zulk een liefde, dat Charly zich door ontroering voelde aangrijpen.

Raffles boog zich diep naar de oude vrouw toe en zeide met zijn warme, klankvolle stem eenige vriendelijke woorden in haar eigen taal tot haar.

— Het is goed van u, dat gij nog eens gekomen zijt, Sahib! zeide de oude vrouw, met een toonlooze en toch nog duidelijk verstaanbare stem. Ik ga sterven. Neen, schudt het hoofd niet, de vogel des doods is mij in den droom verschenen. Brahma heeft mij geroepen! Maar ik wilde wachten, omdat ik wist, dat gij zoudt komen. Ik wist het even zeker als ik u nu voor mij zie staan. Mirjam, geeft vruchten en wijn, geeft brood en honing! Haast je, meisje!

De vrouw, die zeker minstens dertig jaar was, glimlachte en zette spoedig op het besneden tafelblad eenige borden neder, een kruik geurige wijn, heerlijke vruchten op een porseleinen schaal en een pot honing, waarvan de geur alleen tot toetasten noodde.

Raffles en Charly hadden juist gegeten, maar zij wisten dat zij de oude vrouw ten zeerste zouden grieven door te weigeren iets in haar eenvoudig huis te nuttigen.

Zij aten dus van alles wat en dronken een

beker wijn, terwijl de stokoude vrouw geen oogenblik haar schitterende oogen afwendde van het gelaat van Raffles.

Toen wendde zij langzaam het gezicht naar Charly en vroeg in gebroken Engelsch:

— Zijt gij een vriend van den Sahib, vreemdeling?

— Zoo hoop ik mij te mogen noemen, goede vrouw! antwoordde Charly.

— Dan hebben de goden u in hun bescherming genomen! hernam de oude vrouw.

En zij sloot de oogen en haar gedachten gingen naar het verleden terug, toen Raffles haar redde van een wissen dood, op gevaar af, zijn eigen leven te verliezen, want zelfs het allergeeringste wondje aan tandvleesch en lippen zou voor hem den dood beteekend hebben.

Toen het eenvoudige maal geëindigd was, ging Raffles op een lagen stoel bij de oude vrouw zitten en sprak eenigen tijd met haar op zachten toon.

Zij luisterde aandachtig toe, zonder dat er eenige beweging kwam in het perkamenten gelaat, en zeide, toen Raffles geëindigd had:

— Alles is tot uw beschikking, Sahib! Gij kunt er u zelf van gaan overtuigen!

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De robijn van den Radjah.

Raffles dacht even na en vroeg toen weder:

— Kan ik de kist nog eenigen tijd in uw huis laten?

— Zoolang het u zelf zal behagen, Sahib!

— Staat de achteruitgang van uw huis nog tot mijn beschikking?

— Zooals steeds, Sahib! Mijn huis is het uwe — gij kunt er mede doen wat gij wilt!

Raffles was opgestaan.

Hij legde zijn blanke hand bijna teeder op het spierwitte haar van de oude vrouw en zeide toen:

— Zijn er nog armen in deze wijk, Sarinah? Maar wat vraag ik, natuurlijk zijn zij er nog. Hier, neem deze goudstukken en verdeel ze! Gij zult dat beter kunnen doen dan ik! En nu wil

ik mij gaarne even gaan overtuigen, of vocht en muizen mijn bezit onaangetast hebben gelaten!

Hij gaf Charly en Henderson, die zich bescheiden op den achtergrond hadden gehouden, een wenk, en de drie mannen verlieten het vertrek, terwijl Mirjam hen bijlichtte met een koperen kaarslantaarn.

Zij gingen door een smalle gang, daalden een steenen trap naar een kelder af, en daar, verborgen achter eenige vaten, was een lage deur zichtbaar, welke Raffles opende met den koperen sleutel, welken hij reeds dienzelfden morgen uit de vliegmaschine had meegenomen.

De deur bleek toegang te geven tot een tweeden kelder, veel kleiner dan de eerste, en waar

bij het licht van de laaggehouden lantaarn niets anders zichtbaar was dan een vrij lange, met ijzer beslagen kist.

Raffles ging den kelder binnen, opende het deksel van de kist, die een tweede bleek te bevatten, van zink vervaardigd, en die volkomen ongeschonden bleek te zijn.

Raffles opende ook de zinken kist, tilde de kleederen op, schudde eenige kleedingstukken goed uit, opende een doos, waarin zich pruiken en baarden bevonden, bromde goedkeurend en zeide:

— Alles is nog in de beste orde! En toch is het reeds drie jaar geleden, dat ik het laatst van den inhoud van deze kist gebruik maakte.

Hij sloot alles weder zorgvuldig, verliet de kleine ruimte, sloot de tusschendeur, stak den koperen sleutel bij zich en zeide tot de jonge vrouw:

— Ik dank u, Mirjam! Het is mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat ik spoedig uw hulp zal komen inroepen, als ik deze kleederen zal moeten gebruiken!

— Gij weet wel dat gij steeds op ons kunt rekenen, Sahib, en dat er niets ter wereld is wat wij niet voor u zouden doen!

Een oogenblik daarna hadden de drie mannen het huis weder verlaten.

Toen zij eenigen tijd zwijgend hadden voortgelopen, vroeg Charly op zachten toon:

— Weet die oude vrouw dat jij...?

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, en zeide pas na eenige oogenblikken:

— Het is zeer wel mogelijk dat zij iets vermoedt! In ieder geval heeft zij mij dat nooit laten bemerken. Zij heeft mij reeds in verschillende vermommingen gezien, maar nooit heeft zij mij een vraag gesteld!

Zij hadden spoedig het eindpunt van de elektrische tram weder bereikt en stapten op een wagen, die hen in de buurt van het pension van Mister Herryman weder afzette.

Het pension had een kleine conversatiezaal, gelijkvloers gelegen, waar ook het eenige Engelsche blad verscheen, hetwelk Lahore rijk was, terwijl er natuurlijk ook de Times, de Daily Mail en andere groote bladen te lezen waren, al waren die heel wat minder actueel.

Raffles en Charly gingen deze zaal binnen en de eerste sloeg het plaatselijk blad op, terwijl Charly naar een der sporttijdschriften greep, dat juist een maand oud was.

Na eenigen tijd te hebben gelezen, bromde Raffles:

— Er wordt verbazend veel werk gemaakt van het bezoek van den kroonprins. Vanavond is er een galavoorstelling in den Engelschen schouwburg, waarbij hij tegenwoordig zal zijn, er heeft al een diner plaats gehad, morgen is er een polowedstrijd van een Engelsch vijftal tegen een vijftal uit Indische vorstenzonen gerecruteerd en het spreekt vanzelf dat de Engelschen op een overwinning hopen.

— Doet de Kroonprins daaraan mee?

— Ja! Hij is zelfs de aanvoerder van het Engelsche vijftal. Hedenavond zou de speciale trein aankomen, die zijn poneys, zeven in getal en de zestien paarden van twee andere Engelsche spelers heeft aangevoerd.

— Er wordt hier zeker veel aan polo gedaan?

— Ja en dat is geen wonder, want het is oorspronkelijk een Indisch spel geweest. De Indische vorsten beoefenden het reeds lang, voor de Engelschen eraan dachten. Het is echter een zeer dure sport, want goede poloponeys, niet schuw, vlug gehoorzaam en niet spoedig vermoeid zijn zeldzaam en iedere speler heeft er op zijn minst vijf noodig, ook al duurt iedere helft van een match maar een half uur.

Het spel zal dus wel nimmer ge vulgariseerd worden als het voetballen — en dat kan ik slechts toejuichen! Ik kan ook niet zeggen dat het voetballen er edeler op is geworden sedert Jan en alleman er aan meedoet.

— Zullen wij erheen gaan?

— Waarom niet? Er komt daar een zeer groote menigte, ik kan mijn oogen daar eens den kost geven!

— Je denkt toch zeker den dief niet te vinden te midden van die deftige Europeanen?

— Het is niet waarschijnlijk — maar onmogelijk acht ik het niet!

— En het stukje van den hoofddoek dan?

— O, er zijn ook Europeanen, die somtijds een tulband dragen! Hoe het zij — ik hoop dat Busto ons zijn goede diensten zal bewijzen. Ik heb het stukje dadelijk weggesloten, opdat het zijn lucht niet zal verliezen.

Hij had een blik op zijn horloge geslagen en riep nu uit:

— Het is nog pas negen uur! Het theater is hier vlak bij, misschien is er nog wel een plaats te krijgen! Wij moesten er heen gaan!

— In onze sportkleedij?

— Dat is waar! Wij zien er eigenlijk niet hoffähig uit! Morgen moeten wij aanstonds wat witte pakken koopen, want deze kleederen zijn ook veel te warm. Voor de jacht kunnen wij er dan wat sporthemden en pakken van dril bijdoen! Tevens zal ik onzen voorraad patronen maar eens aanvullen en onze geweren laten nazien, die hebben in de laatste weken heel wat te verduren gehad! In ieder geval zullen wij eens probeeren of men ons in deze kleedij niet toelaat!

De waarheid gebiedt te zeggen dat Raffles en Charly er op dat tijdstip niet zeer Gentlemanlike uitzagen! Gebruind en met de handen vol krabben, hun kleeren hier en daar gelapt, hun versleten schoenen zagen zij er als echte woudloopers uit en het was niet zeer waarschijnlijk, dat men hun zou binnen laten in een schouwburg, waar ter eere van den Kroonprins een gala-voorstelling plaats had.

Toch besloten zij het erop te wagen.

Zij richtten zich allereerst tot Mister Herryman en vernamen van deze, dat hij nog een paar plaatsen over had van de twintig, die hij om speculatieve redenen gekocht had, in de overtuiging dat hij ze met groote winst weder van de hand zou kunnen doen.

De waardige pensionhouder bekeek echter met critisch oog de kleeding van zijn gasten en opverde toen de veronderstelling dat men hen waarschijnlijk niet zou toelaten, want in het plaatselijk blad was reeds verzocht in avondtoilet te willen verschijnen.

Maar een paar heeren, die bij het gesprek aanwezig waren geweest, brachten uitkomst en boden hoffelijk hun eigen rokken ter leen aan, welker aanbod dadelijk door Raffles werd aanvaard, die het er nu eenmaal had opgezet, een kijkje te nemen in den schouwburg.

In een ommezien hadden zij zich in de rokken gestoken.

Zij pasten misschien niet volkomen, maar zoo nauw mochten zij niet toezien en het was ook niet aan te nemen, dat men in een stad als Lahore veel goedzittende rokken zou vinden.

Raffles had zijn plaatsen reeds gekocht en de twee vrienden behoefden niets anders te doen dan het plein over te steken.

Zij hadden nu volstrekt geen last om te worden toegelaten en het gordijn daalde juist over het tweede bedrijf, toen zij in hun loge plaats namen.

De lichten gingen op en de twee vrienden

konden genieten van het merkwaardig schouwspel, hetwelk de vrij kleine schouwburg opleverde.

Vlak tegenover het tooneel in een loge op den eersten omgang was de Engelsche troonopvolger gezeten, door zijn gevolg omgeven.

Naast hem zat zijn gastheer, de Radjah van Punjab, Nawab Bahadun Khwaja.

De prins was in de rok, de radjah droeg zijn sneeuw wit gala-gewaad, een wit zijden sjerp was om zijn middel gesnoerd en talrijke diamanten orden schitterden op zijn borst.

Hij was een man van omstreeks vijftig jaar, met een trotsche, kaarsrechte houding en donkere, heerschzuchtige oogen.

Maar het was niet naar zijn gelaatstrekken dat Raffles het eerst keek.

Zijn bliken werden aanstonds aangetrokken door den zijden, met de grootste zorg gevouwen tulband, dien de radjah droeg.

Voor aan dien tulband bevond zich een reigersveer, welke op den doek bevestigd was door middel van een zeer grooten, diep rooden robijn, in een ovalen vorm geslepen en gezet bij wijze van broche, dat wil zeggen met een gouden speld, zoodat men hem overal kon bevestigen.

Charly had den blik van Raffles gevolgd en vroeg nu:

— Hoe vindt je den radjah?

— Een knappe man, met een niet onaangenaam, maar een weinig hoovaardig gelaat! antwoordde Raffles.

— Wat zeg je van dien robijn op zijn tulband?

— Een prachtige steen! Het is de grootste, in dien ovalen vorm geslepen robijn, dien ik ken!

Charly keek Raffles verwonderd aan en vroeg toen:

— Ken je dien steen? Op welke wijze dan?

— Wel, hij behoorde tot den schat, dien men uit mijn bewaarplaats in het rotshol gestolen heeft! antwoordde Raffles bedaard.

Geruimen tijd keek Brand Raffles met een ongeloovigen blik aan, in de verwachting dat hij op zijn gelaat een spottenden trek zou ontdekken, maar toen het gezicht van Raffles ernstig bleef, zeide hij op zachten toon:

— Dat is immers volkomen onmogelijk! Je moet je vergissen — het moet een andere robijn zijn, die volkomen den jouwe gelijk!

— En waarom zou het onmogelijk zijn? hernam Raffles.

— Waarom? Maar acht jij het dan waarschijnlijk, dat de radjah van Punjab als heler

optreedt en dien robijn heeft gekocht van den-
gene, die hem jou ontstal?

— Het is volstrekt niet noodzakelijk, mijn waarde, dat de radjah dit geweten heeft! Die robijn is afkomstig uit Perzië, waar ik hem bijna vijf jaren geleden ontnam aan een ingebeelden dwaas, een man die een halve provincie zijn eigendom kon noemen en van wien het mij alleen maar speet, dat hij geen tweeling van dien robijn had. Het is zeer weinig waarschijnlijk, dat de radjah dien robijn zou hebben gekend, en hij is dadelijk belust op den steen geworden en achtte zich volstrekt niet gehouden vragen te stellen aan den man, die den juweel ten verkoop kwam aanbieden!

— En weet je zeker dat je je niet kunt vergissen?

— Volkomen zeker! Heb jij soms zelf ooit een tweeden robijn van dien vorm en grootte gezien?

— Ik moet bekennen van niet!

Raffles had zijn blik weder van den radjah afgewend en liet hem nu dwalen over de rijen rijk gekleede dames in avondtoilet en de heeren in rokcostuum, totdat zij eindelijk gevestigd bleven op een tamelijk gezette dame, tot het verst bereikbare uiterste gedecolleteerd, en die pronkte met een vracht juweelen, die een waarde van een half millioen moest vertegenwoordigen. Zij was gezeten naast een zwaar gebouwd man met een barsch gezicht en een kalen schedel, ruige, zwarte wenkbrauwen en omlaag getrokken mondhoeken, die zeker een of andere Staatsbetrekking vervulde, want hij droeg drie ordeteekens op zijn borst.

In het midden van zijn overhemd stak een groote, zeer schoone, zwarte parel.

Het paar was slechts een enkele loge verder gezeten en Raffles had dus alle gelegenheid, de sieraden aandachtig op te nemen.

Toen wendde hij zich opnieuw tot Charly en zeide op zachten toon:

— Als ik mijn dief niet gauw vind, dan zal de kerel binnenkort mijn prachtige juweelen, als ware het een bazar-uitverkoop, naar alle windrichtingen hebben verspreid!

— Waarom geloof je dat?

— Omdat die dame naast mij, wier geest zich met zulk een stevig pantser omkleedt, getooid is met een diamanten sieraad, dat ik zeer goed ken en dat eertijds het voorhoofd heeft gesierd van een welbekende Parijsche varieté-ster,

die in amoureuze betrekkingen heeft gestaan tot een even welbekende ex-koning. Zij verdiende haar diamanten op een zeer gemakkelijke wijze, met haar pikant gezichtje, haar fraai gevormde beenen en haar volkomen gebrek aan schaamtegevoel, dat zich uitte in de bijna volkomen afwezigheid van de kleeding en ik heb er mij destijds volstrekt geen gewetensbezwaar uit gemaakt, haar eenige sieraden af te nemen, welke zij van haar koninklijken aanbieder had gekregen, die er al even gemakkelijk aangekomen was, al was het dan niet door het vertoonen van zijn beenen, die overigens niet geheel en al recht waren.

— Welnu, die steen.....?

— Die steen bevindt zich nu, door een gouden kettinkje vastgehouden, in het midden van het voorhoofd van die corpulente dame en ik kan naar waarheid verzekeren, dat de diamant bij den ruil niet gewonnen heeft en zich een rustplaats ziet toegewezen, die hem onwaardig is. Al zoo lief zag ik mijn prachtige diamant in de uitstalkast van een spekslager!

— Het is een feit, dat zij er een weinig dwaas uitziet met die flonkerende ster midden op haar voorhoofd, halverwege tusschen de wenkbrauwen en de coquette poneykrulletjes! zeide Charly. Dus die diamant....?

— Is ook afkomstig uit mijn schatkamer, dat zelfde geldt voor de zwarte paarl, dien de man naast haar draagt, die zooveel op een portier van een bioscoop of een circuspiqueur gelijkt, ofschoon ik niet geloof dat hij het een of het ander is.

— En geen vergissing mogelijk?

— Mijn waarde Brand, met dergelijke kapitale stukken vergist men zich niet! Zie toch zelf die paarl eens aan en zeg mij dan eens eerlijk of je haar wederhelst ooit gezien hebt, behalve dan op „schatkamereiland” ten Noord-Oosten van IJsland!

— Het is waar, dat men zich slechts moeilijk kan vergissen! moest Brand bekennen. Maar dit alles bewijst in ieder geval, Edward, dat de diefstal reeds lang plaats heeft gehad!

— Waarom? Als ik in de plaats was geweest van den slimmen dief, dan zou ik mij gehaast hebben, mij in allerijl te ontdoen van mijn gevaarlijk bezit, ook al zou ik zeer goed begrijpen, dat het wel zeer toevallig zou zijn als de man die den schat had verborgen er reeds den volgenden dag naar zou komen omzien! Maar in

ieder geval had ik met die mogelijkheid rekening mogen houden en omdat ik onmogelijk zeker had kunnen zijn of al dat fraais al of niet op eerlijke wijze verkregen was, zoo zou ik mij niet bedenken, maar er mij in allerijl van trachten te ontdoen. Ik blijf er dan ook bij, dat het volgens mij zeer wel mogelijk is, dat de diefstal pas eenige dagen geleden plaats had. Daarop wijst trouwens het versche spoor dat ik vond, zooals ik je reeds gezegd had.

En Raffles vestigde zijn blikken opnieuw op de zwaarlijvige buurvrouw, wier hoofd, boezem, armen en vingers in alle kleuren van den regenboog fonkelden en hij taxeerde die schittering als een volleerd juwelier, zonder evenwel nog iets anders te ontdekken van hetfeen hem had toebehoord, dan dien zeer grooten diamant aan een fijn, dun kettinkje van zijn buurman.

En toen stond hij op en zeide op zachten toon tot Charly:

— Ga eens mede, wij zullen eens wat rondwandelen. Ik moet weten, of ik in deze zaal vol kostelijk versierde dames en heeren, vol schitterende uniformen en vol praal nog andere juweelen kan terug vinden, die ik zoo zorgvuldig verborgen waande binnen in de rots!

De twee vrienden verlieten hun loge en begonnen hun rondgang.

Zij kwamen verscheidene dames in de breede couloirs tegen, die allen diamanten en paarden droegen, maar toen Raffles weder naar zijn plaats was teruggekeerd, moest hij getuigen, dat al die

fonkelende pracht wel zeer schoon was, maar dat zij hem toch nimmer had toebehoord.

Er zou juist met het derde bedrijf begonnen worden, toen Raffles, na even te hebben nagedacht, op fluisterenden toon tot Charly zeide:

— Misschien is de dief nog hier en dan zal ik wel weten te ontdekken wie hij was!

— Op welke wijze dan?

— Door het aan den radjah te vragen!

— Maar Edward, dat is toch onmogelijk! zeide Charly verschrikt,

— O, ik zal mijn beweegredenen niet noemen, wees daar maar niet bevreesd voor! hernam Raffles schouderophalend.

— Maar hoe denk je met hem in aanraking te komen?

— O, hij zal mij misschien wel eens uitnoodigen!

— Utnoodigen? herhaalde Charly. In welke hoedanigheid dan?

— Wel, als graaf Palmhurst!

— Maar hij kent je in het geheel niet!

— Kent hij mij niet? Het is mogelijk — maar ik verzeker je, dat hij mij zal leeren kennen! antwoordde Raffles en aan den klank van zijn stem begreep Charly de beteekenis van die dubbelzinnigheid.

Nawab Bahadun had op dit oogenblik den robijn van Raffles. Raffles zou niet rusten, voor hij dien schitterenden steen opnieuw in zijn bezit had gekregen.

Hoofdstuk-V.

De tijgerjacht.

Den volgenden dag zou er, op eenige mijlen ten Noorden van Lahore een tijgerjacht ter eere van den Kroonprins plaats vinden.

Reeds weken van tevoren hadden stoutmoedige drijvers zich moeten overtuigen van de aanwezigheid van het gevaarlijke wild en men kon verzekerd zijn van een goeden jachtbuit, want op de plek van de Jungle, waar de jacht zou plaats vinden, hielden zich op zijn minst een twintigtal koningstijgers op, dieren van de grootste soort, waarvan er verscheidene reeds menschevleesch geproefd hadden en daarom des te gevaarlijker waren.

Reeds vroeg in den morgen was Charly Brand

in gezelschap van Henderson er op uitgegaan om al het noodige te koopen, waaraan Raffles behoefte zou kunnen hebben — jachtbuizen van khaki, munitie, een hoofddekseel, dat beter voor de Tropen geschikt was dan de bonte muts, waarmede hij uit zijn vliegmaschine was gestapt, witte tropencostumes, kurken helmen en andere noodzakelijke voorwerpen.

De wapens waren door den wapenhandelaar nagezien, en in uitstekende orde gebracht en om 9 uur in den morgen reeds waren de drie mannen gereed voor „Het uitstapje” zooals Raffles het noemde.

De waarheid was, dat hij achter den koninklijken

jachtstoet de wildernis wilde intrekken, niet alleen in de hoop, een paar tijgers te kunnen schieten, maar ook om zich op de een of andere wijze doen opmerken.

De naam van graaf Palmhurst had in Engeland een goeden klank en men nam het in den vreemde met de etiquette nooit zoo bijzonder nauw, terwijl het daarenboven bekend was dat de kroonprins een hartgrondigen afkeer had van allen hoofschens omslag en met zijn vrienden op de hartelijkste en meest ongedwongen wijze omging.

Hoe het ook zij — hij zou dien dag toch weinig kunnen uitrichten, want de Radjah zou van de partij zijn en er was natuurlijk niet aan te denken, overdag zijn paleis binnen te dringen, dat zeer streng bewaakt werd.

Charly had gezorgd voor een drietal niet groote, maar zeer sterke paarden, echte bergbeklimmers, even moedig en vrij van duizelingen als berggeiten.

Hij had ze gehoord van een paardenverhuurder en de prijs was niet bijzonder laag, vooral toen de man vernam, dat de drie reizigers op de tijgerjacht wilden gaan.

En zoo bevonden de drie mannen zich op weg naar het paleis van den Radjah, vanwaar de jachtstoet zou vertrekken.

En met hen trokken duizenden nieuwsgierigen door de poorten van den ontzaglijken ringmuur, die Lahore nog altijd omgeeft, langs de drie of vier wegen die naar het paleis voeren.

Toen zij daar aankwamen, stonden op het groote voorplein de olifanten reeds gereed, die het jachtgezelschap zouden vervoeren.

De dieren waren prachtig opgetuigd, de kop was bedekt met vierkante lappen van rood fluweel, waarvan een punt tusschen de oogen, op het voorhoofd hing en waarvan de randen versierd waren met gouden franje en de vier hoeken met dikke kwasten van gouddraad.

Een riem van meer dan drie decimeter breedte, met vergulde nagels versierd, hield op den rug van de logge, voor deze jacht afgerichte dikhuiden de eigenaardige, wit en goud beschilderde huisjes vast, waarin aanstonds de jagers zouden plaats nemen en die wel eenigszins geleken op miniatuur-muziektenten, met een puntig dak, rustend op vier hoekstijlen en een soort borstwering, waarachter de jagers kunnen neerknielen om te vuren!

De olifanten staan dan, op een enkelen kreet

van hun cornac, onbeweeglijk, als uit een steen gehouwen stil en de schutter kan even rustig mikken, alsof hij zich op den beganen grond bevindt.

Henderson, die een oogenblik zwijgend naar de dieren gekeken had, vroeg:

— Nemen de jagers in dat huisje plaats, op de ruggen van de olifanten, Mylord?

— Ja, James!

De reus haalde minachtend de schouders op en zeide:

— Nu, daar is ook niet veel moed toe noodig! Zij zijn daarboven volkomen veilig en kunnen gemakkelijk hun tijger neerleggen!

— Zeg dat niet al te spoedig, Henderson! zeide Brand. Als een tijger is aangeschoten, dan prikkelt zijn dolle woede hem tot een groote krachtsinspanning en het komt vaker voor dan je denkt, dat een tijger met een enkelen sprong boven op den nek van een olifant zit, den cornac met een slag van zijn klauw het hoofd verbrijzelt als een ledige eierschaal en daarbij worden ook dikwijls de jagers zeer ernstig gewond, voor zij erin slagen den tijger met een doodelijk schot af te maken. Nog iets anders is denkbaar. De onbestuurde olifant kan zijn geheele dressuur vergeten, als hij de klauwen van den tijger in zijn nek voelt en er vandoor gaan om den gevreesden vijand tegen de lage boomtakken van zijn rug te schuiven.

Dat lukt meermalen — maar met den tijger worden natuurlijk dan ook de schutters als het ware van den rug van den olifant gestroopt, met huisje en al!

* — Het is dus niet zoo eenvoudig als ik dacht! mijnheer Brand, hernam Henderson. Maar in ieder geval zijn de kansen toch niet groot, dat men er het hachje bij inschiet, nietwaar?

— Dat zijn ze zeker niet, James, liet Raffles zich hooren, anders zou men natuurlijk den Engelschen kroonprins niet aan dit gevaar blootstellen. Ik kan je verzekeren, al heeft mijnheer Brand zeker gelijk met wat hij zoeven zeide, dat het polospel menigmaal heel wat gevaarlijker is! Daarvan kun je je morgen zelf nog eens overtuigen. Maar zie — daar gaan de poorten van den Ringmuur reeds open!

Inderdaad, de geweldige vleugeldeuren werden geopend en het jachtgezelschap trad naar buiten.

Door een cordon soldaten werd de menigte, die tot een afstand van ongeveer 50 Meter werd toegelaten, bedwongen.

Vooran liep de prins, glimlachend, thans met gele beenstukken aan, in khaki gekleed, een dubbelloops geweer aan een riem over den schouder en een met wit doek overtrokken kurkenhelm op het hoofd. Naast hem liep graaf Pembroke, zijn Aide de Camp en vlak achter hem zijn adjudant, Sir Lionel Bingham.

De radjah liep op dezelfde hoogte als zijn gast, ongeveer een meter van hem gescheiden, zooals de etiquette het voorschreef.

Ook hij droeg thans een jachtcostuum, maar hij had den zijden tulband, thans zonder aigrette, behouden.

Daarop volgde het jachtgezelschap, bestaande uit hooggeplaatste personen, eenige vorsten van de naburige kleine staten, deels bereden, gezeten op kleine, vlugge paarden, deels te voet.

Men zou de drijvers, die een zeer gevaarlijken arbeid te verrichten hadden, eenige mijlen verder Noordwaarts aantreffen, want hoe vreemd het ook moge klinken, de tijger wordt evengoed gedreven als het hert en laat zich door het gegil uit honderden kelen tamelijk gemakkelijk op de vlucht drijven.

De Cornacs lieten de olifanten knielen en met behulp van een korte ladder, die op den rug van den olifant werd medegevoerd, klom de kroonprins vlug en lenig in de kiosk op den rug van het groote dier, gevolgd door den radjah en Sir Bingham.

De cornac liet een eigenaardigen kreet hooren, hief zijnen met een weerhaan voorzien prikkelstok op en dadelijk rees de gehoorzame olifant op en schreed met statigen stap, langzaam zijn slurf heen en weer slingerend, weg.

De andere jagers waren eveneens op de ruggen van hun rijdieren gestegen en de jachtstoet trok over den breeden weg, dien hij een halve mijl verder reeds zou verlaten, om zich in de wildernis te wagen.

Zes voortreffelijk gedresseerde olifanten, twintig paarden en meer dan 500 drijvers zouden bij deze jacht behulpzaam zijn.

Toen de stoet bijna uit het gezicht was, rukten de soldaten in en de kijkers gingen huiswaarts.

Maar Raffles, Brand en Henderson gaven hun paarden de sporen en volgden den troep.

En nog voor de jachtstoet den grooten weg verlaten had, haalden de drie jagers hem in, maar zij bleven op een afstand van een paar honderd meters, teneinde niet den schijn te hebben, alsof zij met opzet den jachtstoet waren gevolgd.

En het werd nu heel gemakkelijk de jagers te volgen, want de zes olifanten en de paarden maakten een breed spoor, dat niet moeilijk was te volgen.

En al ware dit niet het geval — de terrier, die mee had mogen uittrekken, zou den stoet onmiddellijk hebben kunnen terugvinden.

Het was buitengewoon warm onder de hooge boomen, en de drie mannen hadden zich reeds ontdaan van hun jachtbuis, dat zij hadden opgerold en aan hun zadelknop bevestigd.

Geen enkel oogenblik verloren zij den jachtstoet van den radjah geheel uit het oog en een uur later ongeveer werd halt gehouden, want men was nu de plek genaderd, waar het legertje drijvers wachtte, teneinde aanstonds de plek te gaan omsingelen, waar men de tijgers bijeen zou trachten te drijven.

Die plek was een zeer groote, open ruimte in het bosch, met hoog gras begroeid, bijna een halven kilometer breed en een kwartier gaans lang, en waar slechts hier en daar een eenzame boom stond.

Men kon dus de tijgers hier reeds van verre zien aankomen en goede schutters als de kroonprins, zouden hun schot zeker niet missen.

Raffles had zijn metgezellen een wenk gegeven en zij stegen nu af en bonden hun paarden, die hen nu slechts tot last zouden zijn, aan een boomtak vast.

Dadelijk begonnen de dieren rustig te grazen, na van het bit te zijn ontdaan.

De drie mannen gingen langzaam verder, na zich te hebben overtuigd dat hun geweren geladen waren, terwijl Busto snuffelend vooruitliep.

De wind woei den hond tegemoet en het was duidelijk dat hij de lucht van de tijgers reeds in den neus kreeg.

Door het dichte geboomte heen konden de drie jagers zien hoe de olifanten zich als het ware in slagorde hadden geschaard aan een kant van de open plek.

Zij stonden daar onbeweeglijk, ongeveer dertig meter van elkander verwijderd, en het leek onmogelijk, dat een enkele tijger aan het bloedbad zou kunnen ontkomen, nu 24 wel bewapende mannen, om van de overige jagers te voet niet te spreken, het op hun leven voorzien hadden.

De olifant van den radjah bevond zich het dichtst bij Raffles en zijn metgezellen, op een afstand van niet meer dan vijftig meter.

De olifanten hadden de slurven hoog opge-

heven en een hunner liet een trompetterend geluid hooren, als om den vijand uit te dagen.

— Van welken kant zouden de tijgers komen? vroeg Charly op zachten toon, alsof hij vreesde te worden gehoord.

— Zij zullen stellig van dien kant komen en worden dan het eerst langs den gast gedreven, opdat aan hem de eer van het eerste schot zal toekomen. Die hem ontgaan, krijgen met den tweeden olifant te doen, en zoo vervolgens. Hoor, de drijvers zijn al aan het werk!

Inderdaad, heel in de verte klonk een luid getier en geraas, dat zeer langzaam naderbij kwam.

— Wat doen zij toch, Mylord? vroeg Henderson verbaasd. Het is alsof alle duivels uit de hel los zijn!

— Dat is geen wonder, Henderson! hernam Raffles lachend. Er zijn daar 500 man, die terwille van hun eigen hachje zoo luid gillen als hun kelen het maar willen uithouden en daarbij tevens zoo hard zij kunnen slaan op bekkens en trommen!

— En gaan de tijgers daarvoor op den loop? vroeg Henderson?

— Ja — zij moeten van dat geraas niets hebben en slaan tamelijk spoedig op de vlucht!

Intusschen kwam het gegil, het geraas van de bekkens en het doffe gerommel van de trommen steeds naderbij.

— Het komt in onze richting! riep Charly uit. Zouden wij soms de primeur van de heeren tijgers krijgen?

— Niet onmogelijk dat er een afdwaalt! zeide Raffles schouderophalend. Wij zullen ons in ieder geval maar gereed houden!

Met den vinger aan den trekker bleven de drie mannen wachten, op eenige meters van elkaar.

Er verliep nog een kwartier — en toen klonk plotseling een luid gekraak aan hun rechterhand, alsof met geweld een groot dier door het struikgewas brak.

— Pas op, daar is de tijger! riep Raffles waarschuwend.

— Waar? Ik zie niets! riep Charly Brand.

— Daarginds, bij dat boschje suikerriet! Het dier is bijna niet te onderscheiden, want zijn strepen vloeien geheel en al samen met de dunne stammen van het suikerriet, waar over het zonlicht grillige lijnen trekt, afwisselend met de schaduw der andere stammen. Zie nu steekt het dier beter af tegen het groen van het gras.

Charly slaakte onwillekeurig een kreet.

Want op nauwelijks 20 meter afstand doemde een buitengewoon groote tijger, een krachtig mannetje, eensklaps uit het boschje suikerriet op.

Het dier stond een oogenblik stil en liet toen een gebrul hooren, dat klonk als een rollende donder, terwijl zijn staart zijn flanken zwiepte.

Charly bracht vliegensvlug zijn geweer aan den schouder, maar juist toen hij den trekker wilde overhalen, nam de tijger een sprong.

De kogel trof hem aan het schouderblad, zonder hem te dooden.

De tijger liet een ijselijk gebrul hooren, dol van woede en pijn en verdween in het hooge gras.

Maar een paar seconden later dook hij eensklaps weder op, op geen twintig passen afstand van den olifant van den radjah.

— Kom mede! riep Raffles snel. Het dier is tot doller woede geprikkeld en het zal aanstonds den olifant aanvallen.

De drie jagers verlieten hun standplaats, maar zij waren nog geen twintig meter verder of de tijger, half dol van woede, dook en nam een ontzaglijken sprong, die hem boven op den rug van den olifant bracht, vlak achter den cornac.

Zijn klauw raakte den man even, maar dat was voldoende om hem het evenwicht te doen verliezen.

De kroonprins, verrast door dien onverhoedschen aanval, had te vlug zijn geweer afgeschoten en de kogel verloor zich nutteloos in de ruimte en suisde vlak langs het hoofd van Raffles voorbij.

De olifant, schreeuwend van pijn, had zijn slurf opgeheven en trachtte den vijand met het uiteinde daarvan te vatten, maar de tijger week terug, sloeg blazend zijn klauw uit en haalde den slurf over verren afstand open.

Daarop richtte hij zich op en wilde zich op de kiosk werpen, die reeds schokte onder zijn gewicht.

Maar sneller dan de gedachte had Raffles zijn geweer geschouderd.

Het schot ging af en de kogel drong den tijger in het oor, ging door den kop en verliet dien weder bij het oog.

In een laatste stuiptrekking vernielden de machtige klauwen van het ondier de geheele voorzijde van de kiosk en toen stortte hij dood op den grond, waar de woedende olifant hem aanstonds onder zijn zware pooten verpletterde,

zonder zich aan het geroep van zijn cornac te storen en alleen gehoor gevende aan zijn instinct.

Er zou zeker meer aandacht aan het voorval gewijd zijn, wanneer niet bijna tegelijkertijd vier tijgers op de open plek waren aangekomen en in groote galopsprongen kwamen aansnellen.

Dadelijk kraakten allerwege de schoten en in minder dan een minuut waren drie van de tijgers neergelegd, terwijl de vierde zwaar gewond onder het geboomte wist te ontkomen.

Van een oogenblik van rust maakte het gevolg gebruik, om aanstonds naar den kroonprins te snellen en er zich van te overtuigen, dat hij volkomen ongedeerd was en zelfs geen schram had opgelopen.

En hij toonde van het goeden hout te zijn gemaakt, want hij ontving de belangstellenden met een joviaal:

— Hallo! Er is niets aan de hand! De heeren kunnen weder naar hun olifanten terugkeeren.

Maar er vormde zich nu als het ware een lijfwacht van jagers om den olifant, op wiens nek de cornac, die slechts licht gewond was, weder had plaats genomen, na zich door den olifant zelf met behulp van diens slurf op zijn plaats te hebben laten tillen.

Raffles, die in ieder ander geval na zijn zoo gelukkig schot waarschijnlijk rechtsomkeert zou hebben gemaakt, zonder zich veel om de rest te bekommeren, bleef thans waar hij was op zijn geweer leunend, want hij had nu eenmaal het plan opgevat, kennis te maken met den kroonprins, maar vooral met diens gastheer en hij dacht er niet aan, een zoo ongezochte gelegenheid ongebruikt voorbij te laten gaan.

En het duurde dan ook slechts enkele oogenblikken, alvorens de kroonprins uitriep:

— Maar wie is de schutter, die mij met zijn prachtig schot zoo juist bijtijds aan de omhelzing van dien tijger onttrokken heeft?

Men keek rond en zocht, natuurlijk eerst onder de leden van het jachtgezelschap, die echter allen verderop hadden gestaan en door wien het schot onmogelijk gelost had kunnen zijn.

Sir Bingham was de eerste, die de onbeweeglijke gestalte van Raffles in het oog kreeg en uitriep:

— Ik geloof dat daar die knappe schutter staat, Uwe Hoogheid! Hij behoort echter niet tot ons gezelschap.

— Dat zal mij echter niet beletten hem mijn

hartelijken dank te betuigen! riep de kroonprins uit.

En hij wenkte Raffles, die zonder zich te overhaasten naderbij kwam en door Charly en Henderson op eenigen afstand gevolgd werd.

De jonge prins boog zich over den rand van zijn half vernielde kiosk en zeide:

— Mag ik weten, mijnheer, of ik mijn leven aan u te danken heb?

— Ik was althans degene, die den tijger op zulk een gelukkig oogenblik mocht neerschieten, Uwe Hoogheid! antwoordde Raffles, opziende naar den kroonprins.

— Laat uw olifant knielen, cornac! beval de prins.

De drijver zei een kort bevel en dadelijk legde de olifant zich neder, waarop de kroonprins met een krachtige beweging zijn beenen over den rand van de kiosk slingerde en zich zonder op het trapje te wachten, van den rug van den olifant liet glijden.

Hij kwam haastig op Raffles toe, stak hem de hand toe en zeide, terwijl hij in een glimlach al zijn hagelwitte tanden liet zien:

— Mijnheer, ik dank u voor wat gij zooveen gedaan hebt! Gij zijt een landsman van mij!

— Ik heb de eer, uwe hoogheid!

— Wilt gij mij uw naam noemen?

— Ik ben graaf Palmhurst, uwe hoogheid.

De kroonprins week verrast een stap achteruit en het scheen hem genoeg te doen, dat hij een weinig meer op voet van gelijkheid kon spreken met den man, die hem zooveen het leven had gered.

— Mag ik u dan welkom heeten, gij en uwe vrienden? Nooit zou ik het mij zelf vergeven, als ik zulk een voortreffelijk schutter als gij zijt, die een tijger in den sprong weet te treffen, niet verzocht, aan den jacht deel te nemen.

Hij wendde zich om en riep naar zijn adjudant:

— Hoe is het, Bingham — zoudt gij den graaf ook niet eens komen begroeten? Maar man, wat scheelt je? Je ziet zoo bleek als een doek! Ben je zoo erg verschrikt?

— De zaak is, uwe Hoogheid — ik bemerk daar dat ik tamelijk ernstig gewond ben! In zijn doodstuip heeft de tijger mij den geheelen arm opengehaald! Uwe Hoogheid gelieve mij te verontschuldigen...

Nu pas zagen de omstanders dat iemand van het gevolg bezig was den arm van den adjudant te verbinden, die een zeer diepe krab ver-

toonde, van het schouderblad tot aan den pols.

— Mijn hemel — en dat heb ik niet eens gezien! riep de kroonprins verschrikt uit.

Hij wendde zich haastig tot Raffles en zeide:

— Wil mij een oogenblik verontschuldigen graaf! Ik reken er natuurlijk op, dat gij in ons gezelschap blijft! Ik had niet gehoopt op zulk een aangename ontmoeting in de wildernis van Indië. Sta toe dat ik u aan den radjah voorstel en veroorloof mij naar mijn adjudant om te zien!

Een oogenblik daarna had Raffles zijn doel bereikt — hij boog hoffelijk en diep voor den radjah, die van zijn kant hetzelfde deed, waarop de beide mannen elkander de hand schudden en eenige beleefde woorden met elkander wisselden.

— Ik ben u zeer dankbaar, graaf, zeide Nawab Bahadun, dat gij op zulk een gelukkige wijze tusschenbeide zijt gekomen. Ik huiver bij de gedachte, dat dit in mijn aanwezigheid had kunnen gebeuren aan den zoon van onzen verheven heerscher. Het was weliswaar de wensch van den kroonprins zelf, om een tijgerjacht bij te wonen en ik heb er mij aanvankelijk tegen verzet, maar op mij rustte niettemin de verantwoordelijkheid van zijn veiligheid.

— Het verheugt mij, Radja, dat ik zoo juist ter plaatse was! antwoordde hij eenvoudig.

Maar nu klonk weer de heldere stem van den kroonprins, die uitriep:

— Je moet dadelijk terugkeeren, Bingham, zooals de dokter je beveelt en rust houden! Doe vooral wat hij zegt, of wij worden kwade vrienden. Neem een van de paarden en laat een van de drijvers je tot gids strekken. Voel je je sterk genoeg om te paard te zitten?

— O ja, uwe Hoogheid! antwoordde Sir Lionel met een pijnlijk gezicht.

— Het is wel jammer — wij missen nu morgen onzen besten man bij den polo-wedstrijd, want er is geen sprake van dat je met dien arm, dien morgen geheel stijf zal zijn een „stick” kunt vasthouden, of je paard besturen! Het spijt mij

duchtig, dat de wedstrijd nu waarschijnlijk geen doorgang kan hebben!

Raffles, die het gehoord had, trad een stap naar voren en zeide:

— Ik denk er niet aan, uwe hoogheid, om mij zelf op den voorgrond te schuiven en ik wil zelfs niet onbescheiden zijn, maar als de tegenpartij een invaller toestaat, dan zal ik niets liever doen, dan mij tot uw beschikking te stellen voor den wedstrijd van morgen.

Met een vroolijken glimlach op zijn jong gezicht draaide de kroonprins zich snel om en riep uit:

— Wat is dat, graaf — speelt gij polo?

— Het is een van mijn geliefkoosde uitspanningen, uwe Hoogheid!

— Maar — gij hebt zeker uw paarden toch niet meegenomen?

— Neen, uwe Hoogheid, want ik kwam hier om op den tijger te jagen, maar misschien wil uw adjudant mij zijn poneys wel ten gebuike afstaan, nu het geldt, de eer van uw team tegenover de tegenpartij op te houden!

— Maar dat spreekt immers van zelf! riep Sir Lionel Bingham uit. Gij kunt over mijn poneys beschikken!

Hij monsterde Raffles met den blik en vroeg toen:

— Hoeveel weegt gij?

— Een en tachtig kilo, Sir Bingham!

— Dat is op twee kilo na mijn gewicht! De poneys zullen u uitstekend schikken. Het spijt mij buitengewoon, dat ik niet van de partij zal kunnen zijn, maar...

— Maar ik geloof, dat wij in graaf Palmhurst een uitstekenden plaatsvervanger hebben gevonden! riep de prins opgewekt uit.

Hij wendde zich tot Raffles en zeide, terwijl hij hem opnieuw de hand toestak:

— Want ik neem uw voorstel van harte aan, graaf! Gij zijt van dit oogenblik af mijn gast! En datzelfde geldt voor uw metgezellen!

Hoofdstuk VI.

De Polo-wedstrijd.

De jacht was een uur later beëindigd en niet minder dan zeven koningstijgers waren gedood en lagen op een rij naast elkander, om door den kroonprins te worden bezichtigd.

Hij zelf had er twee kunnen doden en de blijdschap over dit heldenfeit was op zijn glad, gebruint gelaat zichtbaar.

Men keerde gezamenlijk naar Lahore terug.

Henderson had aanstonds zijn ware plaats weten te vinden en beschouwde zich thans weder als de bediende van den graaf.

Hij reed dus op eenige passen afstand achter Raffles.

Dien middag besteedde Raffles zoo goed als geheel om zich vertrouwd te maken met de zes poneys van Sir Lionel Bingham, prachtige, jonge dieren, die voortreffelijk bleken te zijn afgericht.

Hij oefende eenige uren met de dieren, nu en dan wat rust nemend en tegen dat het tijd werd om te gaan dineeren, was hij er zeker van, dat hij volkomen met de paarden vertrouwd, was en dat het zeker niet aan de dieren zou liggen, als de wedstrijd verloren werd.

Den volgenden dag stonden Raffles en Charly vroeg op, namen een koud bad en gebruikten het ontbijt op hun eigen kamer.

Toen de bediende was heengegaan, vroeg Charly:

— Geloof je nu dat je met dit alles een weinig verder bent gekomen?

— Zonder eenigen twijfel! Ik zal in ieder geval wel toegang krijgen tot het paleis — en eenmaal daar, zal het mij niet moeilijk vallen, nasporingen te doen naar mijn juweelen. Want ik vermoed haast dat de radjah nog wel iets meer zal hebben gekocht dan alleen die robijn.

— En wanneer dit niet het geval is? Wanneer de dief verreweg het grootste gedeelte van zijn buit nog niet van de hand heeft kunnen zetten?

— Dan moet Busto ons helpen! Ik heb nog altijd het stuk van den hoofddoek, en Lahore is niet zoo groot, het aantal inlanders is niet zoo uitgebreid, of de hond zal kans vinden mij den dief aan te wijzen. Vanmiddag bij de polo-wedstrijden zal zeker bijna de geheele stad uitloopen om daarvan getuige te zijn. Ik wilde, dat je den hond meenam, en hij onder die duizenden overal rondliep, wellicht brengt het ons niets verder, als de man de stad reeds heeft verlaten, wat ik intusschen niet denk, want een gelegenheid als deze, nu de stad vol rijke vreemdelingen is, doet zich voor ons niet spoedig meer voor, zoo niet, dan is er alleen vruchteloos wat moeite besteed.

— En veronderstel eens dat de hond mij inderdaad nog hedenmiddag op het spoor van den dief brengt?

— Dan volg je hem en ziet waar hij blijft!

— Als Europeaan? Dat zou gevaarlijk kunnen zijn!

— Je hebt gelijk — het is misschien beter als

je je vóór dien tijd vermomt! Hier heb je den sleutel — je zult even welkom zijn als ik bij de oude Sarinah! Ik weet wel dat je een vrij onplezierig werk daardoor krijgt, Charly — maar ik kan er werkelijk niet in berusten, dat men mij mijn juweelen afneemt, die ik met zooveel moeite verzameld heb!

— Bekommer je niet om mij! hernam Charly, Ik zal het wel opknappen! En wat doet Henderson?

— O, die is reeds naar het vliegveld vertrokken, om onze machine nog eens grondig te onderzoeken, wat wel noodig is, na wat zij in de laatste weken heeft doorstaan. Wij zullen hem zeker niet voor het diner terugzien. Wat mij betreft — ik ga nog een half uur mijn zes poneys berijden! En ik hoop dat je succes zult hebben!

— Hetzelfde hoop ik van jou, Edward! Maar als jij meespeelt, dan moet de tegenpartij al drommels sterk zijn, als zij zal willen winnen!

— Wij zullen ons best doen! was alles wat Raffles zeide.

— Veronderstel eens dat de radjah je reeds voor hedenavond uitnodigt — hoe kom ik dat te weten en wat moet ik dan doen?

— Ik kan immers ieder oogenblik naar dit pension zenden!

— En neem eens aan dat ik den dief vind?

— Dan moet je mij dat dadelijk laten weten, waar ik mij ook ophoud. Maar denk er aan dat je je brief in geheimschrift schrijft en hem adresseert aan graaf Palmhurst. Onverschillig waar ik op dat oogenblik ook ben, ik zal alles in den steek laten, want de dief is en blijft natuurlijk de hoofdpersoon. Hij moet nog veel meer in zijn bezit hebben dan hij heeft kunnen verkoopen.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd op zachten toon over de zaak voort en gingen toen ieder huns weegs.

Charly ging den lap van den hoofddoek en den hond halen, en verkocht het pension, om zich naar den winkel van de oude Sarinah te begeven.

En Raffles stond op, ging zich in zijn rijcostuum steken en begaf zich vervolgens naar het uitgestrekte poloterrein, waaraan veel geld werd besteed om het in orde te houden en dat dicht bij Donalds Town, de Europeesche wijk, was gelegen.

Daar waren ook de stallen, weelderig ingericht, waar plaats was voor wel honderd poneys.

Het speelterrein zelf bestond uit een grasvlakte, zoo gelijk als het laken van een biljard, en waar-

van het dichte gras met een maaimachine tot een volkomen gelijk tapijt was afgeschoren.

Het eigenlijke speelveld was afgebakend door een soort lage omheining, bestaande uit een zeer groot aantal op hun kant gezette planken, die omstreeks een decimeter boven den grond uitstaken en die ten doel hadden, het uitrollen van de ballen te voorkomen.

Dan kwam er een strook van omstreeks drie meter, die moest worden vrijgehouden, omdat het tamelijk veel voorkwam, dat in de snelle vaart een paard tegen de plank struikelde en zijn bereider afwierp, en daarop kwamen de zitplaatsen voor de Europeanen, lange banken, in het midden onderbroken door de tribune.

Maar op zijde, achter de beide doelen en tegenover de tribune was plaats voor 10000 andere bezoekers, uitsluitend Inlanders, die mochten plaats nemen op de natuurlijke amphitheatres, gevormd door de hellingen der omringende heuvels, vanwaar zij het opwindende schouwspel uitstekend konden gadeslaan.

Raffles begaf zich dadelijk naar een der stalgebouwen en liet door den inlandschen bediende van Sir Bingman diens zes poneys zadelen.

Het waren zonder onderscheid appleschimmels, niet al te groot, zeer sterk, met fijne, gespierde beenen, kort geschoren manen, teneinde te voorkomen, dat de vuist van den speler zich bij het zwaaien van de stick in de fladderende haren zou verwarren, vurig maar gehoorzaam en niet bevreesd voor den harden houten bal, met leer omkleed.

Raffles wist dat er maanden van dressuur noodig waren geweest om de dieren te gewennen aan den harden, pijnlijken slag van den speelbal, die hen vaak tegen borst en been trof, soms wel tegen den kop en aan het vlak voor hun oogen heen en weer zwaaien van den langen stick, een soort hamer met zeer langen, uit taai en buigzaam hout vervaardigden steel.

Raffles steeg op een der poney's, liet zich een bal en stok geven en dreef den bal geruimen tijd behendig voor zich uit, nu eens links dan eens rechts van het paard, dat hij in alle wendingen liet keeren en reeds na twee minuten verwisselde hij het voor den tweeden poney, teneinde de dieren niet af te matten.

Binnen een kwartier had hij alle paarden afgereden en hij zag tot zijn genoegen dat zijn blik nog scherp, zijn hand nog vast was.

De paarden, na zorgvuldig te zijn afgedroogd,

werden weder ontzadeld en naar hun stallen gebracht.

Zij waren zeer vroeg in den morgen gevoerd en gedrenkt en zouden niets meer krijgen voor den wedstrijd was afgelopen, teneinde hen goed lenig en vlug te houden.

Het was toen 9 uur in den morgen.

Om elf uur zou het vijftal een kwartier oefenen, teneinde den invaller gelegenheid te geven, zich zoo goed mogelijk bij hen aan te passen.

Hij had dus nog den tijd en keerde naar het pension terug, ofschoon hij wist daar geen van zijn beide metgezellen te zullen aantreffen.

Hij zorgde om elf uur weder op het speelterrein te zijn, dat daar nog altijd leeg en verlaten lag en een oogenblik later verscheen de kroonprins met graaf Pembroke en de twee andere spelers.

Het gezelschap was in de groote auto gekomen, welke de radjah ter beschikking had gesteld van zijn gast, want zijn eigen wagen was reeds verderop gezonden naar een spoorwegstation, ongeveer tien kilometer verder gelegen en waar de jonge man ook een bezoek ging brengen.

Nadat de begroeting had plaats gevonden, bestegen allen hun poneys, Raffles kreeg een partner naast zich en er waren nog geen vijf minuten verlopen of de kroonprins zwaaide vroolijk met zijn stick en riep opgewonden uit:

— By Jove, heeren, ik doe afstand van den troon als wij hen geen klopp geven, graaf Palmhurst, mijn compliment. Gij zijt een geboren polospeler en ik ken niemand, die zoo volkomen lijkt samengegroeid met zijn paard als gij het zijt! Gij moet centaures of paardmenschen onder uw voorouders hebben gehad!

Raffles boog glimlachend en het spel werd nog eenige minuten voortgezet, tot de kroonprins uitriep:

— Nu is het genoeg, heeren! Laten wij onze paarden sparen, die doór de treinreis toch reeds een weinig gehandicapt zijn. Bedenk dat de tegenpartij over volkomen uitgeruste dieren beschikt.

Allen stegen dus weder af. De stalbedienden kwamen toesnellen en de paarden werden weder gestald.

De kroonprins trad op Raffles toe, nam hem onder den arm, met het joviale, grappig, ongenueerde gebaar, dat hem bij de Engelschen zoo populair heeft gemaakt en vroeg:

— Gij zult mij toch zeker het genoeg be-
wijzen, graaf Palmhurst, met ons te lunchen?

Een oogenblik aarzelde Raffles, maar toen bedacht hij, dat hij, ofschoon hij dan Charly niet meer zou zien, wellicht gelegenheid zou hebben weder met den radjah in aanraking te komen.

Hij nam dus de uitnoodiging aan en veel eerder dan hij had kunnen verwachten, betrad hij het paleis van den heerscher, want het was daar dat de kroonprins de lunch gebruikte in gezelschap van zijn gastheer.

Raffles had reeds eenige Indische paleizen van binnen kunnen bezichtigen, maar niets kon halen bij de bijna overdadige weelde, welke er in dit vorstelijk verblijf heerschte.

Marmeren vloeren, wanden van porfier, meubelen van ivoor en van ebbenhout, met zilver en paarlmoer ingelegd, gouden vaatwerk, dikke tapijten uit Perzië en Turkije, uit Samarkand en Beloutsjistan, waarin de voet tot den enkel wegzonk, rustbanken van sandelhout, waarop kostbare zijden kussens, met gouddraad bestikt, bronzen beelden van een onschatbare kunstwaarde, wonderbaarlijke sieraden, kostelijke lampen van zilver en albast, een overvloed van schoonheid, die het oog schier geen rust gaf en die was ondergebracht in zalen, op zich zelf ware kunstwerken van architectuur, met boogvormige vensters in diepe nissen, heerlijke muurschilderingen en vloeren van marmer, blauw en rose geaderd en van zeldzame houtsoorten, door meesters in het vak tot kunstige mozaïks gerangschikt.

— Hoe onuitputtelijk moeten wel de rijkdommen zijn van den man die al dat schoons wist bijeen te brengen, overwoog Raffles, die gezeten was aan de met het fijnste damast gedekte tafel, waarop de gouden schalen pronkten.

De lunch was bijna even overdadig als de omgeving, waarin zij werd opgediend, maar Raffles bemerkte dat de kroonprins uiterst matig was en zich vergenoegde met een glas met water aangelengden wijn, wat koud kalfsvleesch, vruchten en brood.

Een half uur na de lunch vertrok het geheele gezelschap weder in de vorstelijke auto naar het speelterrein.

Welk een verandering had dit in dien korten tijd ondergaan!

Overall wapperden thans de vlaggen en een duizendkoppige menigte, de Europeesche dames allen in witte toiletjes, omgaf het speelveld.

Tegenover de tribune was het een wemeling

van kleuren op de groene hellingen der heuvels, want de inboorlingen hadden zich in hun fraaiste kleederen gestoken en prijkten met witte, vuurroode, of gele hoofddoeken, terwijl hunne vrouwen zich hadden mooi gemaakt met schel kleurige shawls, waarin eveneens het rood en het geel den boventoon voerden.

Een muziekcors, dat tot de Engelsche Garnizoenstroepen behoorde, schetterde opwekkende wijzen en een luid gejuich steeg op toen de radjah zijn plaats op de tribune ging innemen, in een afzonderlijke loge, waar zijn gevolg hem reeds voor was gegaan, dat dadelijk opstond toen hij binnen kwam. Want nu zou aanstonds de wedstrijd een aanvang nemen.

Juist op het vastgestelde tijdstip, om vier uur, klonk een zware gong, de deur van de omheining bij de stallen werd wijd geopend en de beide vijftallen reden naar buiten, terwijl de helpers met de andere paarden volgden, in het geheel vijf en zestig in getal.

De Engelsche partij was geheel in het wit gekleed en de vijf mannen droegen allen linnen hoofddeksels met tamelijk breede randen, in den vorm van een soort van helm, terwijl de Indiërs den hoofddoek hadden behouden en trouwens onmiddellijk aan hun donkere gelaatskleur te onderscheiden waren.

Allen hadden den stick over den schouder en op het midden van het terrein namen zij plaats.

Het Polospel kent geen doelbewaker.

De vijftallen stellen zich zoodanig op, dat drie ruiters de voorhoede, de twee andere de achterhoede vormen.

En juist als bij het Waterpolo krijgt iedere man een tegenstander naast zich, die hem mag hinderen om den bal voort te drijven en mag trachten, zich daar zelf van meester te maken.

Twee aan twee mogen die ruiters het vak niet verlaten, dat hun als strijdperk is aangewezen.

Het was nu doodstil.

De beide teams hadden hun plaatsen ingenomen.

Voor den leek mocht het den schijn hebben, alsof de Indiërs verreweg de beste kansen hadden, want zij waren allen nog jong en de oudste was zeker niet ouder dan vijf en twintig jaar, terwijl alle Engelschen, met uitzondering van den kroonprins, tusschen de dertig en veertig waren, en een hunner, de aanvoerder, de vierenveertig reeds gepasseerd was.

Maar de kenner wist zeer wel, dat bij het

Polospel jeugd geen voordeel is, omdat het spel niet alleen groote behendigheid vereischt, maar een jarenlange, onafgebroken oefening, bedachtzaamheid, koelbloedigheid en rustig overleg — allen eigenschappen, die juist meer eigen zijn aan den gemiddelden leeftijd dan aan de prille jeugd.

De scheidsrechter, met zijn kleine vlag gewapend, wierp den bal in het midden van het speelveld — de strijd had een aanvang genomen.

En zelden zag men zulk een schoon gezicht als die tien paarden, zij aan zij galopperend en beide onophoudelijk in beweging, want de bal vloog van het eene vak naar het andere en dan vlogen de twee ruiters er onmiddellijk op toe, trachtend elkander voor te zijn.

De sticks zwiepten door de lucht, vlak boven de ooren der paarden en menigmaal werd die gevaarlijke slag voor het paard om uitgevoerd, die een zeer geofende hand eischt, want bij de minste aarzeling struikelt het paard over den stok en wordt ten val gebracht.

Alle spelers weerden zich geducht en de zogenoemde graaf Palmhurst was, zooals de Kroon-

prins hét naderhand uitdrukte, „eenvoudig goddelijk”!

Hij sloeg in alle houdingen en in alle richtingen, terwijl zijn paard steigerde, terwijl hij het in razenden galop voortjoeg, achter zich om en voor zich heen, nu en dan bijna naast het paard hangend en de Indiër, die hem tot partner was gegeven, ofschoon hij een uitstekend ruiter was, had volstrekt geen kans.

Voor de rust maakte het Engelsche vijftal twee punten en na de hervatting van het spel maakten beide partijen nog een punt.

Oorverdoovend was het gejuich dat opsteeg, toen de dampende paarden voorgoed naar de stallen werden gebracht, om goed te worden drooggewreven, terwijl de radjah de spelers, winners en verliezers, in zijn loge noodigde, om hen te kunnen complimenteeren en aan den aanvoerder van het winnende team den prijs, een fraaien gouden beker, overhandigde.

En een paar minuten later had Raffles zijn zin, hij was uitgenoodigd voor het diner, dat den volgenden dag in het paleis zou plaats vinden.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Hoe de juweelen heroverd werden.

Toen Raffles omstreeks zes uur in den avond naar het pension terugkeerde, vond hij Brand nog niet thuis, hetgeen hem een goed teeken toescheen.

Henderson was echter zooveen teruggekeerd van zijn werk op het vliegveld.

En hij verzekerde Raffles, dat de vliegmaschine thans volkomen in orde was en desnoods dadelijk weder zou kunnen opstijgen.

Pas een half uur later keerde Charly Brand terug.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking, toen hij op Raffles toetrad, die zich reeds naar de eetkamer had begeven.

Raffles wachtte, tot de jonge man naast hem had plaats genomen en vroeg toen op zachten toon:

— Welnu, heb je succes gehad?

— Ik had het niet beter kunnen wenschen, Edward!

Brand liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde, met zijn mond dicht bij het oor van Raffles:

— Ik weet waar de dief is, of tenminste de man, die vlak bij je bewaarplaats een flard van zijn hoofddoek heeft verloren!

— Een beter bericht had je me nauwelijks kunnen brengen, beste kerel! zeide Raffles met gedempte stem, terwijl hij Charly de hand drukte. Had je er moeite mee?

— Niet in het minst. Alles liep als van een leien dakje! Ik heb me volgens de afspraak naar het huis van Sarinah begeven en mij daar goed vermomd. Daarop trok ik met den hond naar

het wedstrijdterrein, waar ik getuige ben geweest van je overwinning. Ik heb daar den hond ver-stolen lucht gegeven aan den lap en hem aan de lijn gebonden. Tevens had ik de voorzorg genomen, met wat pijpjaarde de kleur van onzen trouwen Busto te veranderen, het was niet noodig, zoo oordeelde ik, dat men den hond zou herkennen.

— Heel verstandig gehandeld! prees Raffles hem. Ga voort!

— Zooals was overeengekomen, begon ik mijn rondwandeling over het terrein...

— Hoe had je je vermomd?

— Als een Engelsch soldaat. Met mijn blauwe oogen durfde ik niet het uiterlijk van een inboorling aannemen. Ik ging langzaam langs de menschen en het duurde niet lang, of ik merkte op, dat Busto onrustig begon te worden. De hond hield ten slotte stil bij een Hindoe, die geheel vooraan was gezeten, op de begroeide helling. Ik streelde den hond en stelde hem op zijn gemak, want ik wilde tot geen prijs, dat de Indiër argwaan zou gaan scheppen. Ik behoefde natuurlijk geen oogenblik te twijfelen, of de hond had mij den dader aangewezen. Ik bleef in de buurt van den kerel, die heel groot was en boven de anderen uitstak, toen hij ging staan om beter te kunnen zien. Hij bleef tot het laatste oogenblik en ik moest dus wel hetzelfde doen. Van het spel heb ik niet heel veel gezien, want ik durfde mijn man niet uit het oog te verliezen, nu ik hem eenmaal had. Nadat de wedstrijd geëindigd was, ging ik den man ongemerkt na, wat niet moeilijk was, door de groote drukte op den weg. Ik volgde hem tot in een tamelijk afgelegen wijk der inlanders en zag hem daar een smal, oud huis binnengaan. Daar moet de man wonen, want het was geen winkel, noch een opiumkit of iets dergelijks.

— Dat heb je uitstekend gedaan, mijn waarde! zeide Raffles, terwijl hij Charly goedkeurend toeknikte. Gedroeg de man zich als iemand, die van plan is, zoo spoedig mogelijk op de vlucht te gaan?

— In het geheel niet! Hij was volkomen kalm! Waarom zou hij ook willen vluchten? Hij moet zich immers veilig wanen? Hij wist zich onbespied, toen hij zich van de juweelen meester maakte, welke een groot toeval hem heeft doen ontdekken! Hij liep weliswaar gevaar bij het ten verkoop bieden van de juweelen, maar in elk geval had hij zich toch alleen maar schuldig

gemaakt aan het feit, een schat niet bij de politie te hebben aangegeven, die hij gevonden had.

— Juist geredeneerd! En daarom kan het ook wel tot morgen wachten, alvorens wij eens een bezoek gaan brengen aan dien bruinen vriend! Nogmaals mijn compliment, Charly!

— Ik verdien het compliment niet en zal het aan Busto moeten endosseeren! hernam Charly glimlachend. En vertel mij nu eens, wat hier in dien tijd is voorgevallen!

— Niets van beteekenis! Ik heb de partij helpen winnen, wat lastig genoeg viel, want die Indiërs spelen als ware duivels en smijten hun paarden met doodsverachting tegen je aan en daarna heeft de radjah mij de groote eer be-wezen, mij voor morgen aan zijn tafel uit te noodigen.

— En denk je van die uitnoodiging gebruik te maken? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Natuurlijk denk ik dat! Is er een onge-zochter gelegenheid denkbaar, om mijn juweelen weder in mijn bezit te krijgen? En na dit diner komt het dessert — ons bezoek aan den „oneerlijken vinder” die nog wel het leeuwendeel van de juweelen in zijn bezit zal hebben!

— En het geld, dat hij ontvangen heeft voor den robijn, den diamant van de corpulante dame en de zwarte parel van derzelve echtgenoot?

— Dat mag hij behouden! Ik gun het den man — en als Indiër kan hij van de opbrengst gemakkelijk vele jaren in luiheid en lediggang leven — en meer kan hij toch niet verlangen!

Terwijl zij het middagmaal gebruikten, spraken de twee mannen nog eenigen tijd zachtjes voort over hunne plannen en kwamen overeen, dat Brand voor alle zekerheid het huis van den Hindoe die de juweelen gevonden en geroofd had, den volgenden dag in het oog zou blijven houden.

Hij mocht het eensklaps in het hoofd krijgen, met den schat te verdwijnen!

Dienzelfden avond maakten Raffles en Charly de noodige voorbereidselen.

Henderson kreeg in opdracht, de machine gereed te houden en er voor te zorgen dat de deur van de loods op ieder oogenblik geopend kon worden, zonder dat men den sleutel behoefde te vragen aan den opzichter van het militaire vliegveld.

Men zou misschien eenige commentaren vast-knoopen aan het plotselinge verdwijnen van

Graaf Palmhurst, maar dat ging nu eenmaal niet anders.

Dien nacht sliepen Raffles en Charly eens goed uit, want niemand kon zeggen, wanneer zij weder voor het eerst van een voldoende nachtrust konden genieten.

De feestelijkheden voor dien dag bestonden in een bloemencorso, waaraan een dertigtal fraai versierde auto's, ook van Indiërs deelnamen en des avonds, na het diner ten paleize, zou er aan de oevers der Ravi een groot vuurwerk worden afgestoken, op ongeveer een kwartier uur gaans van het paleis.

Raffles bleef met opzet zooveel mogelijk buiten den gezichtskring van den radjah en pas tegen het uur van het diner meldde hij zich met een invitatiekaart, welke een bode in den loop van den dag aan het pension was komen afgeven, in het vorstelijk verblijf van den radjah aan.

Er bleken niet zeer veel gasten te zijn.

Behalve de kroonprins en Raffles zaten nog slechts graaf Pembroke, een hoog geplaatst Engelsch officier, de Engelsche commandant van het garnizoen en eenige vorsten uit de naburige Staten aan.

De radjah was in zijn prachtige witte gala kleedij gestoken en vooraan op zijn tulband prijkte de prachtige robijn.

Zoodra men had plaats genomen en de Indische bedienden geruischloos de spijzen hadden binnen gedragen, wist Raffles ongemerkt het gesprek op de juweelen te brengen, want hij zou wel gaarne weten, of die robijn inderdaad het eenige juweel was, hetwelk de heerscher van den vinder van zijn schat had gekocht.

En het duurde niet lang of de radjah deed het verhaal van een handelaar in diamanten en andere edelgesteenten, die eenige dagen tevoren toegang had verzocht en hem een aantal zeer schoone steenen liet zien, waarvan hij er een gekocht had voor 12000 gouden ropijen — dat was de prachtige robijn, die voor op zijn tulband zat.

Maar toen geschiedde er iets, waarop Raffles in het geheel niet gerekend had en dat aanvankelijk zijn plannen, tenminste wat dit onderdeel betrof, in de war dreigde te sturen.

Want de kroonprins wierp bewonderende blikken op den steen en scheen er zooveel belang in te stellen, dat Nawab Bahadun met een eenvoudig gebaar den robijn losmaakte en hem met

een hoffelijke buiging aan den kroonprins overhandigde, met de woorden :

— Ik hoop dat Uwe Hoogheid mij zal toestaan hem den steen, die hem zoozeer schijnt te behagen, te schenken als een kleine herinnering aan de aangename oogenblikken, welke zijn verblijf in mijn hoofdstad ons geschonken heeft!

De radjah had dit met zooveel eenvoud gezegd, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. robijnen van 12000 gouden ropijen weg te schenken, dat de kroonprins geen oogenblik aarzelde.

Hij was trouwens zeer goed bekend met de Indische zeden, om niet te weten dat hij den radjah diep zou beleedigen, door den steen te weigeren.

Hij nam dus het sieraad aan, dankte er met eenige goed gekozen bewoordingen voor en stelde het toen aan graaf Pembroke ter hand, met de woorden :

— Ik vertrouw u dit kostelijk kleinood toe, waarde Pembroke — vanavond kunt gij het mij teruggeven!

De radjah gaf een wenk aan een van de bedienden, er werd een kleine, sandelhouten doos gebracht, de robijn werd in vloeel gewikkeld en in het doosje gelegd, hetwelk Pembroke in den binnenzak van zijn uniform stak.

Raffles had dit korte tooneel vol aandacht gadeslagen en bromde in zichzelf :

— Wordt het mij nu moeilijker of gemakkelijker gemaakt? De radjah heeft makkelijk te beschikken over mijn eigendom! Maar wacht eens — dat gaat zoo niet! De kroonprins heeft diamanten genoeg — hij kan het wel buiten mijn robijn stellen!

Men sprak nog eenigen tijd voort over juweelen in het algemeen en den robijn in het bijzonder, en het diner werd in de beste stemming beëindigd. Graaf Palmhurst had daar niet weinig toe bijgedragen, door eenige van zijn reisavonturen te verhalen, op een manier, die zijn toehoorders als het ware aan zijn lippen deed hangen.

Men stond om half negen van tafel op en maakte zich aanstonds gereed het vuurwerk te gaan bijwonen, dat om negen uur zou worden ontstoken.

Maar Raffles verontschuldigde zich en wendde een gewichtige aangelegenheid voor, om van de bijwoning van het vuurwerk ontslagen te worden.

Hij trad op graaf Pembroke toe en zeide op zachten toon :

— Gij kent dit paleis zeker zeer goed, graaf?

— Dat zou ik meenen!

— Wij hebben nog een kwartier den tijd. Zoudt gij mij de beroemde torenkamer niet eens willen toonen?

— Met het grootste genoegen! Wees zoo goed mij te volgen!

— Ik wist wel, dat ik op u kon rekenen, graaf! Neen, laat uw sigarettenkoker zitten, ik heb hier een kruid, waarvan gij mij aanstonds wel wat naders zult zeggen!

En in zichzelf voegde hij er aan toe:

— Althans — wanneer je daartoe in de gelegenheid zult zijn!

Hij hield den graaf een sierlijk bewerkten, kleinen sigarettenkoker van vlechtwerk voor en een oogenblik later blies Pembroke vol welbehagen den geurigen rook uit en zeide:

— Iets buitengewoons!

De twee heeren hadden hun schreden gericht naar de binnenplaats, staken die over in de reeds toenemende duisternis, gingen door een poort en stonden nu voor een steenen wenteltrap, die zij begonnen te beklimmen.

De trap was zestig treden hoog, en toen zij eindelijk boven stonden, zeide Pembroke, zwaar ademhalend:

— Merkwaardig — ik schijn een dagje ouder te worden! Die zestig treden schijnen mij geheel krachteloos te hebben gemaakt! Ik voel mij ook wat duizelig! Ziet gij daar die deur? Dat is de deur van....

Het slot van den zin werd als met een mes afgesneden en graaf Pembroke ging rustig op den grond zitten, alsof dat zoo behoorde, strekte zich languit, gaapte onbedaarlijk en sliep in.

— De slaap der onschuld! bromde Raffles. Hij ligt daar uitstekend — de nachten zijn warm — niemand zal hem hier komen storen!

Hij bukte zich over den bewustelooze heen, knoopte snel diens tunica los en nam uit den binnenzak het doosje met den robijn, dat hij in zijn eigen jaszak liet verdwijnen.

Hij richtte zich op en zeide tevreden:

— Dat is een! Het verheugt mij dat mijn sigarettens nog niets van hun krachten verloren hebben. Nu spoedig het overige gedaan.

Hij daalde de trap weder af, ging, zonder zich te overhaasten, de binnenplaats weder over en wandelde bedaard, na den schildwacht te hebben toegeknikt, door een der zijpoorten naar buiten.

Hij ging naar een der stallen, waar hij zijn

paard aan een der staljongens had toevertrouwd, liet het zadelen en reed weg, alles volkomen rustig, zonder een spoor van overhaasting en als iemand, die voor de anderen het huis van zijn gastheer verlaat.

Vlak bij een der poorten van de stad trof hij Charly aan, die hem daar wachtte.

Een enkele blik op het gelaat van Raffles was voor den jongen man voldoende om hem de overtuiging te schenken dat het eerste gedeelte van het programma gelukt was.

— Kom snel mede! zeide Raffles zacht. Ik heb den robijn. Nu de diamant en de zwarte paar! Heb je het adres van den circus pikeur en de corpulente dame kunnen ontdekken?

— Dat was al heel gemakkelijk! Hij is niemand minder dan de Spaansche Consul in deze stad.

— Wat doet hij?

— Hij handelt in tijgerhuiden!

— Dat dacht ik al — hij ziet er zoo kwaadaardig uit. Maar dat meende ik eigenlijk niet; ik bedoelde wat hij speciaal dezen avond doet!

— Voor zoover ik kan nagaan, is hij thuis.

— Een groot bediendenpersoneel?

— Drie mannenlijke bedienden en een keukenmeid.

— Wat is het voor een soort huis?

— Zooals bijna alle huizen in Engelsch-Indië — een wit gepleisterde bungalow met een voor- en achter-galerij, een plat dak, een zeer ruime vestibule — en omgeven door een goed onderhouden tuin.

— Een verrassend optreden zal wel niet mogelijk zijn?

— Ik vrees van niet! antwoordde Charly hoofdschuddend. Er loopen daar altijd bedienden heen en weer, het is nog vroeg en het huis is goed verlicht, terwijl men je ten overvloede van de straat af kan zien naderen!

— Dan moet de Godin der Onbeschaamdheid ons bijstaan! hernam Raffles. Ik ga nu mijn paard stallen, dat ons nu wel niet meer van nut zal zijn. Waar is Henderson?

— Die is al op het vliegveld en wacht ons bij de loods.

— Uitmuntend! Laten wij dan maar dadelijk aan het werk gaan.

Het paard werd naar den verhuurder terug gebracht en de twee mannen spoedden zich naar de hoofdstraat, aan welks einde het huis van den Spaanschen Consul, Jose Montez gelegen was.

Het was nauwelijks half tien, toen de beide vrienden het huis bereikten en Raffles zag nu zelf, dat Charly goed had geoordeeld, toen hij de vrees te kennen gaf, dat er van een overval geen sprake zou kunnen zijn.

In de voorgalerij brandden twee gaslantaarns en ook de beide vensters gelijkvloers lieten licht door de rieten jaloezien doorschemeren.

Een oogenblik dacht Raffles na en terwijl hij nog stond te denken, reed een klein rijtuigje voor, de deur ging open en Montez verscheen, uitgeleide gedaan door zijn zwaarlijvige echtgenoot.

Hij stapte in het lichte wagentje, dat dadelijk wegreed en mevrouw Montez wuifde haar echtgenoot na en zelfs op dien afstand konden Raffles en Charly het fonkelen van haar ringen zien.

— Het is eigenlijk zonde om niet meteen van de gelegenheid gebruik te maken! bromde Raffles voor zich heen. Maar ik deins er nog altijd voor terug, een dame onaangenaam te bejegenen, al kon deze dame eigenlijk wel doorgaan voor een grenadier van Napoleons lijfgarde. Intusschen treft het prachtig, dat onze man ons den weg vrij geeft!

De deur was weder gesloten en zoodra het geratel van het tweewielige rijtuigje was weggestorven, greep Raffles Charly bij den arm en zeide:

— Nu is het tijd!

De twee mannen volgden, na het kleine hek te zijn doorgegaan het tuinpad en trokken aan den koperen schelknop naast de deur.

Een inlandsche bediende, geheel in het wit gekleed, deed de deur open, tamelijk verbaasd over dit onverwachte bezoek.

— Wat wenscht gij, Sahib, vroeg hij.

— Is je meester te spreken? Ik kom voor een belangrijke zaak!

— Mijn meester is zoeven uitgereden, hij is naar het vuurwerk! antwoordde de man.

— Dat spijt mij! hernam Raffles met een teleurgesteld gezicht. Is mevrouw misschien thuis?

— Dat wel, maar!

— Geef haar dan mijn kaartje! viel Raffles hem haastig in de rede! Wij zijn detectieven. Het geldt een zaak van gewicht!

De man scheen nog even besluiteloos te staan, maar ging toen met het kaartje heen, keerde spoedig terug en verzocht Raffles en Charly hem te willen volgen.

Even later stonden zij tegenover dezelfde corpulente dame, die zij in den schouwburg hadden gezien.

Zij keek de beide heeren verwonderd aan, zonder hen echter in het minst te herkennen, terwijl zij het kaartje om en om draaide en zeide toen:

— Mag ik weten waaraan ik uw bezoek te danken heb, mijnheer? Ik zie dat gij particuliere detectieven zijt!

— Zoo is het, mevrouw! antwoordde Raffles hoffelijk. Wij zullen u niet lang lastig vallen. Mijnheer uw man heeft dezer dagen van een inlander een zwarte paarl en een diamant aan een gouden ketting gekocht, nietwaar?

Mevrouw Montez slaakte een kreet van verwondering, waarin ook een weinig schrik in doorklonk en antwoordde toen:

— Dat is inderdaad zoo! Wat zou dat?

— Ik moet u verzoeken, mevrouw, ons die juweelen aanstonds te toonen! Er rust sterke verdenking tegen den man, dat die zaken gestolen zijn.

De vrouw des huizes trok een verschrikt gezicht en aanstonds bemerkte Raffles, dat zij geweten moest hebben, dat de diamanten gestolen waren of er althans een sterk vermoeden van hebben gehad.

Hij liet zijn stem wat dalen en hernam:

— Ik denk niet dat de zaak voor u onaangename gevolgen heeft, mevrouw, tenminste wanneer gij mij de juweelen onmiddellijk toont.

Mevrouw Montez bedacht zich geen oogenblik, maar trad een zijvertrek binnen en keerde direct weder terug met de fraaien zwarte paarl en den diamant, te samen in een leeg poederdoosje.

Raffles bekeek ze even en liet ze kalm in zijn zak glijden.

— Dat is twee! zeide hij.

— Wat bedoelt gij, mijnheer? vroeg mevrouw Montez verwonderd.

— Niets bijzonders, mevrouw, het was maar een opmerking, die ik voor mij zelf maakte! antwoordde Raffles. Ik bedoelde, dat zijn twee stuks!

— Maar krijg ik in het geheel geen requ van u?

— Een requ? Wel zooveel als gij er zelf maar verlangt!

En Raffles nam haar het kaartje uit de hand, dat zij nog altijd vasthield en krabbelde er iets onleesbaars achter op, dat naderhand ontcijferd

wordend, bleek te moeten worden gelezen als „Mundus vult decipi, decipiatur ergo”.

— Wat gaat gij nu eigenlijk met de diamanten doen? vroeg mevrouw Montez, toen Raffles zich gereed maakte weder te vertrekken.

— Dat is beroepsgeheim, mevrouw! Ik kan mij daarover niet uitlaten!

— Maar ik krijg ze toch, hoop ik, terug?

— Dienaangaande kan ik u geen zekerheid geven! Maak u vertrouwd met de gedachte dat gij ze nooit terug zult zien, des te minder zal u naderhand de teleurstelling smarten!

Hij maakte een hoffelijke buiging, gaf Charly een wenk, verzekerde de vrouw des huizes dat zij wel spoedig iets van het onderzoek zou hooren en waarschijnlijk den volgenden dag als getuige zou worden opgeroepen en vertrok.

Op straat gekomen stond hij een oogenblik stil en zeide peinzend:

— Die vrouw had een snor . . . Ik weet toch niet of ik er wel goed aan gedaan heb haar in het bezit van haar diamanten ringen en broche te laten en nu vooruit, Charly, het voornaamste wacht ons nog!

Zoo snel zij konden zochten Raffles en Charly de volkswijk op, waar de oude Sarinah woonde.

Zij traden den winkel binnen, waar zij Mirjam vonden, begroetten de oude vrouw en daalden vervolgens naar den kelder af, waar de kist met de vermommingen stond.

Zij maakten hier hun gelaat bruin met een soort poeder, dat er zeer gemakkelijk weder kon worden afgewreven, en trokken over hun eigen kleederen een van die lange gewaden aan, die wel wat op een Burnous gelijken, zooals de Arabieren ze dragen en die tot bijna aan de enkels reiken.

De geruite reispetten welke zij zoeven gedragen hadden, verdwenen in de wijde zakken, en zij wikkelden een hoofddoek om, die het hoofdhaar volkomen verborg. En in de duisternis zouden de blauwe oogen van Charly zeker niet zoo spoedig worden opgemerkt.

Raffles liet eenige goudstukken in de handen van Mirjam achter en daarop verlieten de twee mannen door een achterdeur het huis en kwamen in een kleine, morsige, volkomen duistere steeg.

— Is het hier ver vandaan? vroeg Raffles fluisterend.

— Nauwelijks tien minuten loopen! Ik heb het zeer goed onthouden en daarom Busto maar bij Henderson gelaten!

— Op weg dan!

Zwijgend liepen de twee mannen voort, tot Charly zijn haast intoomde, aan het begin van een straat, morsig en donker als bijna alle andere in deze volksbuurt.

Hij bekeek de huizen aandachtig en stond ten slotte stil, om op fluisterenden toon te zeggen:

— Dat smalle huis is het — naast dien barbierswinkel, waarvan de luiken juist gesloten worden!

De twee mannen wachtten nog even en gingen toen haastig op de deur van het huis toe.

Een slot was er niet op, zooals bijna nergens in de wijk der Inlanders, maar zij scheen van binnen gesloten te zijn door een sterke houten klink, die Raffles echter gemakkelijk kon optillen door de punt van zijn mes tusschen de breede deurkier te steken.

De deur ging open en de twee mannen waren binnenshuis.

Maar zoo vlug en zacht hadden zij toch niet kunnen handelen, of de bewoner was gewekt en trad nu, zijn krommen dolk in de rechtervuist geklemd, in de gang, spaarzaam verlicht door een olielampje.

— Dat is zeker je kwade geweten, vriend Hindoe! zeide Raffles, terwijl hij bedaard zijn revolver trok en den loop op de borst van den ontstelden man zette.

— Laat dien dolk vallen!

Het scherpe wapen gleed op den grond en Raffles schopte het dadelijk zoover mogelijk weg.

— Is dit de man? zoo wendde hij zich in het Engelsch tot Charly.

— Hij is het! antwoordde deze zonder eenige aarzeling.

— Wat wilt gij van mij? stotterde de Hindoe met knikkende knieën.

— Wij willen de diamanten die gij in de wildernis gevonden hebt eenige dagen geleden en waarvan gij er reeds eenige verkocht hebt!

— Ik weet niet wat gij praat! riep de Hindoe op woesten toon. Gij raaskalt, vreemdeling! Ik heb niets gevonden — ik heb niets verkocht!

— Ook dit niet? vroeg Raffles! en plotseling hield hij den Hindoe den fonkelenden grooten robijn voor den neus. Gij hebt dezen steen verkocht aan den radjah. En het kon u het leven kosten, als ik hem zeide hoe gij aan den steen gekomen zijt.

Op het zien van den robijn begon de Hindoe over alle leden te beven en zijn schuld was zoo

duidelijk op zijn gelaat te lezen, dat twijfel niet langer mogelijk was.

— Ik geef u vijf minuten om de juweelen over te geven! zeide Raffles kortaf. De opbrengst van de verkochte steenen moogt gij behouden en ik weet waarlijk niet of ik er wel goed aan doe zoo goedertierend jegens u te handelen!

— Als gij mij niet verraadt, dan zal ik u alles teruggeven! zeide de Hindoe heesch, met een schuwen blik naar de revolver kijkend, waarvan de loop hem de ribben drukte. Volg mij!

Raffles en Charly gingen op de hielen van den Hindoe een klein, laag vertrek binnen, waar de Indiër dadelijk op den vloer knielde, de biezen mat optilde, die hem bedekte en in een hoek een half vergane plank oplichtte.

Hij stak zijn hand in het gat, dat daaronder gaapte en nam er het met ijzer beslagen kistje uit, in zeildoek gewikkeld, dat hij Raffles met bevende handen toestak.

Deze trad er dadelijk mede onder het licht van de walmende olielamp, opende de kist en overtuigde zich, dat alle juweelen ongeschonden daarin waren.

Hij wikkelde de kist weder in het zeildoeken omhulsel, nam haar onder den arm en zeide tot Charly:

— Bindt en knevelt den man, maar zoodanig dat hij zich over een half uur bevrijd kan hebben. Hij mocht het eens in zijn hoofd krijgen zijn vrienden te roepen en een klopjacht te organiseren!

Met een paar stukken rottan en touw, die hij in een hoek van het vertrek vond en die het eigenlijke beroep van kruier van den Hindoe voldoende aantoonde, bond hij de armen van den Hindoe op diens rug en duwde hem zijn eigen hoofddoek in den mond.

Daarop verlieten Raffles en Charly zoo snel zij konden het huis, repton zich uit de wijk der Inlanders, ontdeden zich op een donkere plek haastig van hun overkleederen, wreven de bruine stof van hun gelaat en stapten op de electriche tram die hen tot vlak bij het vliegveld bracht...

Den volgenden morgen ontving de kroonprins een briefje van den volgenden inhoud:

Hoogheid!

Mijn vertrek heeft spoediger plaats gegrepen, dan ik aanvankelijk meende. Graaf Pembroke zal u waarschijnlijk de redenen hebben uiteen gezet. Het verheugt mij, dat ik zulke aangename uren in uw gezelschap heb mogen doorbrengen en ik ben zoo vrij geweest, als aandenken aan den onvergetelijken wedstrijd, dien ik heb mogen helpen winnen, den robijn mede te nemen, dien onze gemeenschappelijke vriend, de radjah u geschonken had. Gij zult daar later nog genoeg van krijgen!

Met gevoelens van hoogachting,
uw trouwe Onderdaan,
JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 468) bevat:

DE ZILVERBLES.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHE TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885